

HOMOSEXUALITATEA

-

păcat sau virtute?

~ colecție de articole ortodoxe ~

www.mirem.ro

HOMOSEXUALITATEA¹

de Arhiepiscopul Hrisostom de Etna

Ați putea, domnule Thomas Brecht, în calitate de psiholog, să comentați asupra homosexualității? Se pare că se vorbește despre ea peste tot. Preotul nostru nu ne poate spune prea multe despre aceasta, iar noi nu știm cum să reacționăm când suntem întrebați despre poziția Bisericii față de acest subiect. Este o boală? Este o problemă morală? Se pare că acuzația de homosexualitate împotriva oamenilor se bucură de o popularitate tot mai mare. De ce?

RĂSPUNSUL A:

Într-o epocă în care homosexualitatea sau „preferința sexuală alternativă” a devenit larg acceptată, chiar și de către mulți creștini heterodocși, se cuvine a se formula niște răspunsuri la întrebarea dumneavoastră. Subiectul este delicat, chiar jenant, fiind ceva despre care, cu câteva decenii în urmă, abia dacă se discuta vreodată în public. Acum a devenit un subiect obișnuit de conversație.

Trebuie să ținem cont de faptul că Asociația de Psihiatrie din America a declarat acum câțiva ani că homosexualitatea nu reprezintă o problemă psihiatrică sau emoțională, decât în cazul în care pacientul o consideră ca atare. Această declarație este acum luată în discuție în multe cercuri psihiatrice și psihologice, mulți terapeuți refuzând să trateze homosexualitatea ca pe o tulburare mentală.

¹ Extras din cartea “Elemente de PSIHOLOGIE pastorală ORTODOXA”, de Arhiepiscopul Hrisostom de Etna, Ed. Bunavestire Galati, 2003

Aceasta este o inversare interesantă de roluri pentru specialiștii care țin la funcția lor de diagnostician. De fapt, ca titlu neoficial, putem menționa faptul că mulți specialiști în boli mentale, care au participat la congresul în care homosexualitatea a fost scoasă de pe lista de diagnostice, au confirmat faptul că organizațiile de homosexuali au făcut mari presiuni asupra delegaților. Această activitate de lobby-ing a început chiar în momentul în care delegații au intrat în sală pentru a vota! Un delegat și-a manifestat chiar indignarea față de modul în care Convenția a fost manipulată - de parcă ar fi posibil ca o boală să nu se mai bucure de atenția terapeuților numai pentru că majoritatea a votat așa!

În general, pacienții homosexuali pe care i-am consultat în anii în care am practicat psihoterapia se împart în două categorii: în prima categorie intră cei care nu sunt mulțumiți cu această situație, iar în a doua, cei care sunt convinși că homosexualitatea face parte din „identitatea” lor. În ambele cazuri, există o nemulțumire ascunsă, astfel încât chiar și al doilea tip de pacient - și el vine pentru tratament - simte inconștient că ceva este în neregulă. Este vorba aici, pur și simplu, de influența grupurilor de homosexuali, care se erijează în terapeuți liberali de alinare a conștiințelor, dar și de o biserică a homosexualilor care susține astfel de înclinații și care a dat satisfacție homosexualilor în problema lor, care nu este una reală. O astfel de satisfacție iluzorie are tot atâta logică pe cât are neutralizarea unei nenorociri printr-un vot majoritar.

În tratarea pacienților homosexuali am recurs adesea mai întâi la un punct de vedere behaviorist. Impulsul homosexual pe care aceștia îl încearcă este în esență neutru din punct de vedere al evoluției personalității lor, astfel că el se poate concentra fie asupra sexului, fie asupra unui proces creativ, nesexual. Cu alte cuvinte, „homosexualitatea” poate fi percepută ca un răspuns dobândit - unul care este în mod tragic consolidat de cei care prezintă această condiție ca pe o stare „naturală” sau o „alternativă” pozitivă. Pacientul homosexual trebuie tratat ca și cum energia sa a fost greșit direcționată. Iar terapiile care pornesc de la această ipoteză chiar dau rezultate.

Mai există, desigur, și dimensiunile psihodinamice ale homosexualității, cum ar fi ura față de sine, față de familie și de societate. Comportamentul sexual aberant este astfel folosit pentru a-i pune pe ceilalți într-o situație jenantă și umilitoare sau pentru „a le plăti cu vârf și îndesat” celorlalți. Dar comportamentul homosexual se învață și se consolidează. El poate fi canalizat într-o altă direcție. Odată realizat acest lucru, putem să luăm în considerație cu seriozitate factorii psihodinamici care duc la un comportament aberant.

Ca să rezumăm, vom spune că homosexualitatea este strâns legată de impulsurile psihologice greșit direcționate, de modurile de comportament nepotrivite și de problemele psihodinamice care ating profunzimea personalității. Este o boală, în sensul strict al acestui cuvânt.

În ceea ce privește homosexualitatea și semnificația morală a acesteia, trebuie să subliniem faptul că Biserica Ortodoxă există pentru reînnoirea omului, pentru readucerea lui la o stare sănătoasă, dumnezeiască. Tot ceea ce este imoral ține nu de nerespectarea unei legi, ci de încălcarea legilor „naturale” ale ființei umane. Nimic nu poate fi mai imoral ca pângărirea chipului dumnezeiesc al omului, pângărire care îl acoperă de păcat. De aceea, caracterul extrem de imoral al homosexualității trebuie înțeles din punctul de vedere al degradării umane. (...)

Nici un creștin ortodox nu ar trebui să-i condamne pe cei care au căzut în păcat. El ar trebui să încerce să îl readucă la sănătatea spirituală pierdută. În cazul homosexualității, cine neagă faptul că, din punct de vedere moral, această înclinație este greșită, își asumă cumplitul risc de a îndruma greșit o ființă umană, respingând astfel posibilitatea de vindecare a celor care au nevoie de tratament.

RĂSPUNSUL B:

Homosexualitatea este o boală despre care este greu să scrii. De aceea am început cu excelentele comentarii ale dr. Brecht, ca răspuns la întrebarea dumneavoastră despre acuzațiile frecvente de homosexualitate pe care le auzim în societatea de astăzi. Oamenii sunt niște ființe fragile și nemiloase, iar slăbiciunile lor le dictează adesea forma de atac asupra celorlalți. Identitatea sexuală este, de asemenea, un lucru fragil. Omul căzut este chinuit continuu de nesiguranță. Când această nesiguranță rezultă din structura generală a experienței umane, ea produce adesea maladii sociale grave care, până nu demult, stăteau ascunse la umbra conștiinței sociale. Homosexualitatea este una din aceste boli. Ea este atât de temută de societate în general, încât indivizii învață să se teamă de ea în străfundurile minții lor. Și atunci când ei au izbucniri de violență față de ceilalți, își iau ca armă mentală acele lucruri pe care le consideră cele mai periculoase și mai hidoase. De aici rezultă arma devastatoare a acuzării celorlalți de homosexualitate.

Nu există îndrumător spiritual (sau psiholog, în acest caz) care să nu se fi confruntat cu cei care se îndoiesc de ei înșiși și care îi acuză adesea pe ceilalți de păcatele de care ei se tem. Și adesea, fie din gelozie față de cei care se bucură de popularitate, indivizii care au mai puțin succes sau nu se bucură de popularitate își vor exprima gelozia prin acuzații despre care ei știu că sunt atât de josnice încât până la urmă vor reuși să pângărească persoana sau persoanele către care sunt îndreptate. Acest tip de homosexualitate iluzorie este ceva de care toți trebuie să ne temem. Ea condamnă oameni nevinovați. Ea slujește geloziei și urii și, într-un mod destul de misterios, ea va face ca cei care sunt hăituiți nu de boli reale, ci de temeri fantomatice, să se concentreze asupra bolii de care se tem și, în final, aceasta să devină realitate. Așa cum spune un vechi proverb, „de ce ți-e frică nu scapi”. La fel stau lucrurile și cu cei care aduc acuzații false și care ajung să cadă victime bolilor pe care în mod fals le atribuie altora.

Desigur că există și homosexuali reali, ceea ce este un lucru nefericit. Homosexualitatea ia amploare pe măsură ce mândria, egocentrismul, aroganța și dragostea de sine își fac loc în societate, pătrunzând chiar și pe tărâmul Bisericii. Acest lucru este simplu de explicat. O teorie clasică a homosexualității leagă această boala de narcisism, adică de dragostea excesivă față de sine. Cu cât această dragoste este mai mare, cu atât este mai mare posibilitatea ca individul să își exprime dragostea sexuală față de cineva asemenea lui, deci față de o persoană *de același sex*. Nu este deci de mirare, ci este cât se poate de logic că unul dintre cele mai mari păcate spirituale capitale, trufia, duce la una dintre bolile morale cele mai îngrozitoare, homosexualitatea.

Poate că unii ar fi dorit ca cele ce urmează să nu se fi scris. Dar trebuie. În vremurile noastre, se înregistrează o creștere a imoralității în rândul celor care ar trebui să se afle deasupra acestor păcate, și anume: profesorii, doctorii și - vai! - preoții. În ceea ce îi privește pe preoți, mai ales în cazul celor care practică celibatul ca pe o virtute, a existat totdeauna tendința de a-i acuza de anormalitate, aceasta venind din cercuri din „afară”. Oricât de triviale ar fi aceste acuzații, s-a considerat adesea că probabilitatea ca cineva să cadă în păcatul unui comportament anormal este mai mare la bărbații și femeile necăsătorite. De fapt, cercetările moderne nu susțin această ipoteză. Există mulți bărbați și femei căsătorite care își ascund aceste înclinații aberante la adăpostul unei căsătorii sau care găsesc alte moduri pentru a le tăinui. Totuși, aceste acuzații, în mare parte nefondate, care se aduc astăzi unora sau altora, se pot compara cu cazurile reale de anormalitate. Aceia dintre noi care au fost crescuți în spiritul unor înalte valori morale stricte și într-un context social conservator nu doresc să vadă sau să admită acest lucru, care este cât se poate

de adevărat. Dar noi trebuie să deschidem ochii. Și trebuie să îl călăuzim pe credinciosul confuz. Pentru că, într-adevăr, ce poate fi mai distrugător pentru întreaga societate sau pentru Biserică decât situațiile în care cei care ar trebui să ne fie pildă de virtute nu sunt demni de aspirația noastră?

Un lucru este cert: în epoca noastră, darurile spirituale adevărate, pe care predecesorii noștri le-au cunoscut atât de bine, dispar cu repeziciune. Preoții devin asemenea celor mai răi mireni. Ei își proclamă chiar dreptul de „a fi un om ca oricare altul”. Și în special în Occident, unde credința noastră ortodoxă este atât de nouă și de fragilă, aceste situații au creat un fals spiritual. Acolo unde numărul Părinților adevărați, al stareților și al sfinților este atât de redus, falsa spiritualitate se manifestă cu ușurință. În altă parte (vezi cartea mea *Humility*), am vorbit despre evoluția psihologică a mândriei spirituale, care se manifestă ca un fals spiritual. Am declarat acolo că cel care începe să creadă că este un sfânt - la început, poate, din nevoia de „a i se recunoaște meritele” - ajunge, în cele din urmă, la miezul personalității sale, o Egoforță, pe care o confundă cu „inima” spirituală a omului, care dă putere unui sfânt. În final, el crede de fapt că este un sfânt. Cu cât este mai puternică structura pe care o construiește cu ajutorul ego-ului său, cu atât el este mai convins că este motivat de o forță spirituală adevărată.

Deoarece Ego-ul se află în locul în care sălășluiește mândria, nu trebuie să ne surprindă că, pe măsură ce falsul spiritual se adâncește, fenomenul legat de comportamentul anormal capătă amploare - iar acesta poate fi chiar homosexualitatea în rândul celor închinați lui Dumnezeu ca exemple de puritate! Ceea ce este înspăimântător. Dar nu este ceva ce ar trebui să scandalizeze pe credincioși, deoarece acesta este rezultatul clar al unei spiritualități greșit direcționate, al unei practici monahale sau spirituale incorecte și al unei spiritualități care pornește din Ego și nu din inimă. Credinciosul nu ar trebui să fie scandalizat, ci ar trebui să acorde atenție semnificației acestor lucruri, care vorbesc despre starea gravă în care se află omenirea și Biserica în ziua de astăzi. Credinciosul ar trebui să vadă unde pot duce iluziile spirituale și falsul spiritual.

Desigur, cel care, împuternicit de Ego-ul său, se crede un sfânt nu își poate găsi nici un defect. El începe astfel să își ignore propriile greșeli, concentrându-se pe greșeala reală sau presupusă a celorlalți. Astfel, ne confruntăm cu preoți „cuvioși”, care trec cu vederea ura, „îngâmfarea” spirituală primejdioasă și „atacul” asupra celorlalți. Deviațiile sexuale cele mai grave reprezintă, pur și simplu, rezultatul celei mai îngrozitoare orbiri.

Toți cei care cad în anormalitate sunt victimele eului și ale identității lor. Ei sunt loviți de boala dragostei de sine. Ei se îndepărtează de adevărata spiritualitate. Pe de o parte, ar trebui să ne fie milă de ei și să îi compătimim. Pe de altă parte, ar trebui să fim conștienți de faptul că acolo unde există trufie spirituală, paradă pentru propria „evlavie”, judecarea constantă a celorlalți și iubirea excesivă de sine, acolo stă și așteaptă Satana pentru a-l conduce pe om spre păcatele cele mai josnice, pe care nici nu ni le putem imagina. Dacă nu vom pierde din vedere acest lucru, dacă vom învăța lecțiile din jurul nostru și dacă credința noastră va fi puternică, nu vom cădea niciodată în păcatul de a-i urma pe cei care sunt impostori spirituali.

SFANTUL IOAN GURA DE AUR DEMASCA SI COMBATE HOMOSEXUALITATEA

de Protos. Nicodim Mandita

Inceputurile acestui pacat, ce nu s-ar cuveni nici sa fie numit pe buzele noastre, se pierde in negura istoriei. Daca autorul cel Sfant al celor cinci carti ale Sf. Scripturi, porunceste la Levitic cap. 18,22: "Sa nu te culci cu barbat ca si cu femeie, caci aceasta-i spurcaciune", se intelege clar ca aceasta faradelege era deja raspandita printre neamurile idolatre, in mijlocul carora trebuia sa traiasca poporul ales. Se prea poate ca acest pacat (sodomia) si idolatria au fost cauza pentru care Dumnezeu a poruncit lui Moise sa decimeze popoarele canaanite care au ocupat pamantul Fagaduintei" pana la intoarcerea "Poporului ales din robia Egiptului". Cea mai dura interventie a lui Dumnezeu in istorie pentru reprimarea acestei faradelegi strigatoare la cer, a fost pe la anii 3500 de la facerea lumii, in cazul distrugerii cu foc si pucioasa a Sodomei si Gomorei. Cu toate acestea, omenirea si-a urmat cursul ei patimas si multi au primit si au transmis mai departe aceasta mostenire a rusinii si a blestemului. Atat de puternic a fost zguduita lumea veche in urma catastrofei de la Sodoma, incat acest pacat care a fost cauza si-a insusit numirea de "sodomie", iar in zilele noastre poarta numirea moderna de "homosexualitate", ce cuprinde in sine perversiunile ambelor sexe. Este regretabil ca nici femeile nu au ramas neispitite de aceste tentatii erotice si istoria atesta ca inceputul s-a facut in insula greceasca Lesbos, iar aceasta practica a capatat numirea de "lesbianism", dupa numirea insulei de unde si-a facut aparitia.

Pe vremea Sf. Apostoli era in actualitate acest pacat printre neamurile

idolatre ce se converteau la crestinism, si de aceea ei l-au combatut prin cuvânt si scris. Daca in unele scrieri ale Noului Testament gasim locuri unde numai se aminteste in trecut despre acest pacat, in Epistola catre Romani 1, 26-27, a Sfantului Apostol Pavel, gasim un text care face amintire de aceasta practica nefireasca, comuna atat barbatilor cat si femeilor.

In cele ce urmeaza va vom prezenta textul comentat al acestui pasaj (Rom. 1, 26-27), facut de cel mai ilustru exeget si orator al Bisericii, Sf. Ioan Gura de Aur. Cu toate ca au trecut peste 1500 de ani de cand a scris acest tratat, el reprezinta cel mai profund studiu a ceea ce este homosexualitatea si a efectului de dezintegrare si distrugere a nucleului familial, si a schimbarii ireversibile a raportului si relatiilor dintre membrii societatii.

"Pentru aceea i-a dat pe ei Dumnezeu intru patimi de ocară, ca si femeile lor si-au schimbat randuiala cea fireasca, intru ceea ce este impotriva firii. Asijderea si barbatii lasand randuiala cea dupa fire a partii femeiesti, s-au aprins intru pofta sa unul spre altul" (Rom. 1, 26,27).

Toate patimile omenesti sunt necinstite, dar mai cu seama nebunia dupa copii (sodomia), caci mai mult patimeste sufletul si se necinsteste in pacate, decat trupul in boli. Priveste cum ii lipseste si aici de orice iertare, dupa cum ii lipseste si in cele ale credintei. Femeilor le zice: "au schimbat randuiala firii" si prin urmare nu au ce raspunde, sau sa spuna "ca am fost impiedicate de impreunarea cea dupa lege" si nici ca nu au avut cu cine sa-si implineasca pofta si au fost silite de a se azvarli in aceasta turbare nebuna, caci expresia "au schimbat" se zice de cei ce au avut ce schimba, dupa cum atunci cand vorbea de credinta zicea "ca au schimbat adevarul lui Dumnezeu intru minciuna". Barbatilor iarasi le spune: "Lasand randuiala cea dupa fire a partii femeiesti" ceea ce invedereaza acelasi lucru. Din aceasta cauza si pe femei ca si pe barbati ii lipseste de orice iertare, invinovatandu-i deopotriva, pentru ca nu numai ca au avut prilejul de a-si face poftele, si ca lasand la o parte ceea ce aveau, au ajuns la asemenea absurditati, dar inca necinstind ceea ce este dupa natura, au alergat la ceea ce este contra naturii. Cele ce sunt contra naturii sunt si mai grele, in acelasi timp si mai dezgustatoare, asa ca nici nu le-ar putea numi cineva placere fiindca, adevarata placere este aceea dupa natura. Dar cand Dumnezeu paraseste pe cineva, totul se rastoarna pe dos! De aceea nu numai credinta lor era sataniceasca, dar si viata le era diabolica. Atunci cand le vorbea de credinta, le-a pus in mijloc lumea si cugetul omenesc, spunandu-le caci cu mintea cea data lor de Dumnezeu, ar fi putut prin cele ce se vad, ca sa se ridice la Creator, dar fiindca nu au voit, au ramas fara nici o justificare - aici insa in locul lumii le pune la mijloc placerea cea dupa natura, de care ar fi putut sa se multumeasca cu mai multa libertate si liniste, si ar fi scapat de rusine, dar n-au voit, drept care si sunt lipsiti de orice iertare, fiindca au defaimat natura. Si ceea ce este inca mai necinstit, ca si femeile

umbla dupa asemenea impreunari contra naturii, in timp ce ar trebui ca sa se rusineze de barbatii lor.

Este demn de a admira si aici intelepciunea lui Pavel, cum el aruncandu-se cu vorba in doua lucruri contrare, pe amandoua le-a dezvoltat cu toata exactitatea. Voia a spune ceva si demn, in acelasi timp insa si muscator pentru auditor, dar acestea amandoua nu era cu putinta, fara ca una din ele sa se impiedice de cealalta. Daca vei spune ceva demn, nu vei putea atinge pe auditor, iar de voiesti a te atinge de el tare, apoi atunci este nevoie de a dezveli lamurit ceea ce spui. Dar iata ca inteleptul si sfantul suflet al lui Pavel le-a putut uni pe amandoua la un loc si le-a dezvoltat cu toata exactitatea, caci in numele naturii a marit invinovatirea lor, in acelasi timp - ca si de o perdea oarecare - el s-a servit cu multa intelepciune in demnitatea povestirii sale.

Dupa ce mai intai el se atinge de femei, de-ndata paseste mai departe atingand pe barbati, caci zice: "Asijderea si barbatii, lasand randuiala cea dupa fire a partii femeiesti", ceea ce este dovada celei mai de pe urma nebunii, caci, cand amandoua genurile sunt corupte si barbatul care este pus ca dascal al femeii, ca si femeia careia i s-a poruncit de a fi de ajutor barbatului, nu indeplinesc cu sfintenie datoriile lor, apoi atunci ei se gasesc intre dansii ca dusmani. Gandeste-te apoi si la cuvintele de care s-a servit, cat de reprezentative sunt, caci nu zice: "S-au amorezat si s-au poftit unul pe altul, ci s-au aprins in pofta sa unul spre altul". Vezi acum ca totul in pofta vine de la lacomie, care nu poate rabda ca sa stea in hotarele sale ?

Asadar tot ceea ce pofteste cineva, din acelea care covarsesc legile puse de Dumnezeu, este absurd, si prin urmare pofteste din cele absurde si din cele nelegiuite. Dupa cum de multe ori multi lasand la o parte pofta mancarurilor, se hranesc cu huma si cu pietre mici, iar altii stapaniti de o sete nebuna, doresc pana si apa din mocirla, tot asa si aceia s-au infierbantat de acel amor nelegiuit. Si de intrebi poate "de unde oare a venit intinderea bolii, sau mai bine zis, a poftii acesteia ?" - raspunsul este: de la parasirea lui Dumnezeu.

Dar parasirea lui Dumnezeu de unde vine ? De la nelegiuirea celor ce l-au parasit pe El. Zice mai departe. "Daca ai auzit spunand "ca s-au aprins" sa nu-ti inchipui, zice, ca boala aceasta provine numai din pofta, ci mai mult din trandavia lor, care a si aprins pofta". De aceea nici nu zice "fiind tarati, sau cazand", dupa cum zice aiurea (a se vedea cap. 6,1 din epistola catre galateni), ci "lucrand" adica lucrul lor il pusesese in pacat si nu un lucru intamplator, ci studiat de dansii mai dinainte. Si nu zice "pofta", ci "rusinea lucrand", fiindca si natura au facut-o de ras, si legile ei le-au calcat. Priveste apoi si confuzia cea mare venita din amandoua partile, fiindca nu numai capul a cazut jos la pamant, ci si picioarele s-au ridicat sus si au devenit dusmani intre dansii, introducandu-se o lupta mai grozava decat razboiul civil, mai hada si mai variata. Caci lupta aceasta au impartit-o in patru feluri de lupte noi si

nelegiuite; razboiul acesta nu era indoit si intreit, ci chiar si impatrit. Gandeste-te bine: trebuia ca cei doi, adica barbatul si femeia, sa fie unul dupa cum zice: "Si vor fi amandoi un trup", iar aceasta o face pofta de impreunare, care uneste amandoua genurile. Insa aceasta pofta nimicind-o diavolul si faurind un alt mijloc, a rupt genurile unul de altul in acest mod si a facut ca unul sa devina doi, adica unul si acelasi gen sa tina locul si al celuilalt, ceea ce este contra Legii lui Dumnezeu. Dumnezeu a zis: "Cei doi vor fi un trup", iar diavolul a impartit acel trup in doua. Si iata intaiul razboi. Apoi iarasi aceste doua parti s-au razboit fiecare si contra sa, ca si contra celeilalte, caci si femeile defaimau pe alte femei si nu numai pe barbati si barbatii la randul lor stateau unul contra altuia, ca si contra genului femeiesc, ca si intr-o lupta de noapte. Ai vazut al doilea, al treilea, al patrulea si al cincilea razboi? Dar apoi mai este si un alt razboi, caci pe langa cele vorbite ei au facut nelegiuire si contra naturii. Fiindca diavolul stia bine ca ceea ce uneste amandoua genurile este mai ales aceasta pofta, s-a gandit ca sa rupa aceasta legatura, asa ca sa se dezbine nu numai in a nu mai face copii, ci chiar in a se razboi unul pe altul si a se razbuna unul contra altuia. "Si rasplatirea ce li se cadea ratacirii lor, intru sinesi luand-o". Priveste cum iarasi ajunge cu vorba tot la obarsia raului, adica la necucernicia lor, rezultata din credinta cea falsa, spunand ca plata aceasta se trage de la nelegiuirea necredintei dinainte.

Vorbind el de gheena si de pedeapsa si fiindca celor neevlaviosi si care preferau a trai in astfel de desfranari nu li se parea poate demn de credinta, ba chiar ridicol, de aceea apostolul arata ca chiar in insasi aceasta placere se gaseste osanda. Daca insa unii ca acestia nu simt pedeapsa, ba inca simt mare placere in asemenea fapte murdare, tu sa nu te minunezi, ca si nebunii si cei ce sunt stapaniti de vreo boala mintala, desi de multe ori se nedreptatesc singuri cauzandu-si rele, ei totusi nu simt; ci rad si se dezmiarda in fapte ca acelea, de care cei sanatosi plang. Insa prin asemenea exemplu nu voim a spune ca aceia scapa de osanda, ca si nebunii, ci tocmai in acest fapt murdar, pedeapsa le va fi mai grozava, fiindca nici macar nu vor a cunoaste prapastia relilor in care se gasesc.

De altfel nici nu trebuie a ne da parerea din faptele celor bolnavi, ci din a celor sanatosi. Iata ca faptul acesta li se parea a fi vechi, ca era chiar si o lege in fiinta, iata ca un legiuitor de al lor a poruncit prin lege ca slugile sa nu-si unga trupul cu untdelemn si nici sa faca pederastie, (sodomie) acordand prezidentia acestei murdarii numai celor liberi (stapanilor), sau mai bine zis nu prezidentia, ci schimonosirea naturii. Cu toate acestea, ei nu considerau faptul acesta drept schimonosire, ci inca foarte cinstit si oarecum un drept mai mare asupra slugilor, fiindca aceasta era legiuit de prea inteleptul popor atenian si de marele lor legislator Solon!

Dar apoi si alte multe carti de ale filosofilor lor, le va gasi cineva pline de

aceasta boala molipsitoare. Insa de aici noi nu putem zice ca faptul acesta este legiuit, ci pe cei ce au primit o asemenea lege ii credem ca cei mai nenorociti si vrednici de multe lacrimi. Ceea ce patimesc femeile cele desfranate, aceeasi patimesc si acestia, ba inca mai grozav ca ele, fiindca, desi contra legii, cel putin ele doresc impreunarea naturala, pe cand pederastii, (homosexualii) doresc ceva contra legii si in acelasi timp si contra naturii. Chiar de nu ar fi gheena si nici nu ne-ar fi amenintat cu osanda, totusi acest fapt este mai grozav ca orice osanda.

Daca ei simt placere de aceasta, dupa cum zici, ei bine, atunci imi spui mai mult de ingreuierea pedepsei lor. Cand eu vad pe cineva alergand pe strada gol si cu tot trupul plin de noroi, si el in loc sa se acopere, inca se si mandreste, apoi nu numai ca nu-l laud pentru aceasta, ci chiar il plang, fiindca nu simte sarmanul, ca singur se face de ras. Dar pentru ca sa arat mai lamurit batjocura aceasta, sa-mi dati voie de a aduce si alt exemplu. Daca cineva ar pedepsi o fecioara care ar fi avut relatii cu animale necuvantatoare si ea in loc sa se rusineze, s-ar mandri de acea fapta, oare nu ar fi pentru aceasta vrednica de plans, fiindca desi ar fi putut sa scape de aceasta boala, daca ar fi voit, totusi ea nici macar nu simte ? Desigur ca ar fi vrednica de jelit. Daca faptul acela este uracios, apoi nici faptul pederastilor (homosexualilor) nu este mai prejos de acela, fiindca a fi cineva batjocorit de ai sai este cu mult mai de jelit decat daca este batjocorit de straini. Pe unii ca acestia eu ii consider mai rai decat pe omoratorii de oameni, fiindca e cu mult mai bine de a muri, decat a trai defaimat astfel de lume. Omoratorul de oameni a despartit sufletul de trup, iar acestia impreuna cu trupul au pierdut si sufletul. Ori si ce pacat mi-ai spune, nu poate fi egal cu aceasta grozava nelegiuire, si daca cei ce patimesc de aceasta boala ar simti grozavenia faptului ce savarsesc, desigur ca ar prefera o mie de morti, mai bine decat de a face asemenea fapte.

Nimic nu este atat de uracios ca aceasta batjocura. Daca Pavel vorbind de curvie zicea: "Tot pacatul pe care l-ar face omul, afara de trup este; iar cel ce curveste, pacatuiește in trupul sau" (I Cor. 6, 18), apoi ce am putea spune de aceasta nebunie, care este cu atat mai rea decat curvia, incat nici nu mai avem ce spune ? Nu zic numai ca prin acest pacat tu nu ai devenit femeie, dar inca ai pierdut si dreptul de a fi barbat, caci nici nu te-ai schimbat in natura femeii si nici nu ai pastrat natura barbatesca, ci amandurora te-ai facut deopotriiva tradator, vrednic de a fi alungat si batut cu pietre si de femei, ca si de barbati, fiindca ai nedreptatit si necinstit amandoua genurile. Si ca sa afli cat de miselesc fapt e acesta, spune-mi te rog: daca venind la tine un om ti-ar spune in gura mare ca tu esti caine, oare nu ai fugi de el ca de un om obraznic ? Dar iata ca tu care faci parte intre oameni, nu numai caine te-ai facut pe sineti, ci chiar mai prejos si mai necinstit decat acest animal, caci cainele cel putin, este

folositor omului, pe cand cel ce curveste nu este folositor la nimic. Dar ce? spune-mi: daca cineva amenintandu-te ti-ar porunci ca sa nasti copii si sa le huzesti, oare nu te-ai umple de manie asupra lui ? Dar iata acum, ca cei ce turbeaza dupa astfel de pacate, singuri isi fauresc relele cele mai grozave, caci nu este acelasi lucru a te schimba in natura femeiasca si a ramane si barbat in acelasi timp, sau mai bine-zis, a nu fi nici femeie si nici barbat.

Si de voiesti ca si din alta parte sa afli de grozavenia acestui pacat, apoi intreaba de ce oare toti legiuitorii pedepsesc prin legile lor pe cei ce se scopesc singuri, si vei gasi ca de nimic altceva, decat pentru ca-si ciuntesc singuri natura lor omeneasca, desi acestia cu nimic nu nedreptatesc pe altii prin asemenea fapt, ba inca de multe ori, dupa scopire ei sunt folositori, pe cand curvarul si pederastul (homosexualul) nu sunt folositori la nimic. Nu numai sufletul, ci si trupul pederastului (homosexualului) este necinstit si vrednic de a fi alungat de pretutindeni. Si de cate gheeni sunt oare vrednici acestia ? Dar daca poate razi auzind de gheena si nu crezi in focul cel vesnic, atunci adu-ti aminte de Sodoma, fiindca prin acea nenorocire icoana gheenei ne sta de fata chiar in viata prezenta. Fiindca sunt multi care si astazi, ca si atunci, nu cred in invierea cea de apoi si in cele ce vor urma dupa Inviere si rad cand aud spunandu-li-se despre focul cel nestins, de aceea, Dumnezeu ne-a cumintit chiar prin intamplarile din viata prezenta. O astfel de intamplare este arderea Sodomei si focul de acolo. Cei ce au fost acolo stiu, caci singuri au vazut cu ochii lor acea rana provenita din bataia dumnezeiasca si urmarile fulgerelor si a trasnetelor de sus. Acum tu judeca singur cat de mare a fost pacatul lor, daca Dumnezeu a fost silit de a le arata gheena mai inainte de timp. Fiindca multi dispretuiau cuvintele si atunci ca si acum, de aceea Dumnezeu le-a aratat in vederat icoana gheenei si inca intr-un mod unic in istoria omenirii. Intr-adevar, curios a fost norul acela care a plouat foc in loc de apa, dar si pacatul ce ei il savarsise, adica pederastia (sodomia), era afara din legile firii, era contra naturii; a ars pamantul acela, fiindca si sufletele lor erau arse de acea pofta spurcata. De aceea si ploaia aceea nu numai ca n-a deschis pantecele pamantului ca sa-l faca de a da nastere roadelor, ci inca l-a facut netrebnic, chiar pentru primirea semintelor ce s-ar fi aruncat in el. Astfel era si impreunarea barbatilor din Sodoma, caci si acea nelegiuire le facuse trupurile lor mai netrebnice decat pamantul cel ars al Sodomei.

Ce poate fi mai spurcat ca un barbat tavalindu-se in curvii ? Ce poate fi mai gretos ? O! Ce nebunie! O! Ce smintire! Dar de unde si cum a patruns in sufletul omului aceasta pofta nebuna, care a adus natura in halul celor ce se razboiesc, ba, inca cu atat mai rau decat ale acelora, cu cat si sufletul e mai inalt si mai bun decat trupul ? Vai noua, daca ajungem a fi mai fara de minte decat animalele necuvantatoare, si mai nerusinati decat cainii, caci nicaieri printre dansele nu vei gasi astfel de impreunare, ci natura-si cunoaste

hotarele sale! Voi insa, care savarsiti acest pacat, ati facut neamul nostru omenesc mai necinstit decat necuvantatoarele, caci il batjocoriti prin asemenea fapte si va batjocoriti si insiva (Sf. Ioan Gura de Aur; coment. la ep c. rom. 1, 26-27).

VEDERE CREȘTIN-ORTODOXĂ ASUPRA HOMOSEXUALITĂȚII²

de Preot Prof. Univ. Dr. Constantin Galeriu

Se cuvine a preciza mai întâi statutul sacru, original, al condiției umane. Revelația biblică ne încredințează: „Să facem om după chipul și după asemănarea noastră... Și a făcut Dumnezeu pe om după Chipul Său; după Chipul lui Dumnezeu l-a făcut bărbat și femeie” (Fac. 1, 26-27). Perechea umană este, deci, fundamentală; o atestă Revelația biblică și, în același timp, o atestă și natura, altfel spus, Revelația naturală. Trebuie observat, de asemenea, că perechea, bărbătesc-feminin, străbate întreaga creație, la toate nivelurile și dezvăluie deodată distincția dintre bărbătesc și feminin și totodată comuniunea lor constructivă, creatoare. Acesta este statutul original, fundamental al condiției noastre umane pe care se întemeiază existența și viața, întreaga istorie. În acest sens, perechii umane, constituită din bărbat și femeie, Dumnezeu i-a poruncit: „...Creșteți și vă înmulțiți, umpleți pământul și-l stăpâniți...” (Fac. 1, 28). Astfel, procreția împreună cu crearea de valori, constituie scopul propriu-zis al vieții noastre. Prin urmare, ne împlinim vocația în actul creator, faptul de a fi Zidiți după Chipul și în vederea unei nesfârșite asemănări cu însuși Creatorul. Chemarea noastră este de a fi deopotrivă creatori de valori cât și răspunzători pentru creație. E lesne de sesizat că dimensiunea și tensiunea Creatoare e caracteristică întregii naturi. Te întrebi ce s-ar petrece dacă homosexualitatea s-ar răspândi la nivelul biologic, al animalelor; nu ne-am afla în pragul dispariției creației?

² Extras din cartea “FUGA DIN SODOMA SI GOMORA (SAU CUM SA IESIM DIN IADUL DESFRANARILOR)”, de Protos. Nicodim Mandita Ed. AGAPIS - 2003

Poziția Revelației biblice față de această tulburare și aberație sexuală este menționată clar și energic în mai multe locuri. În Vechiul Testament ni se spune: „*Să nu te culci cu bărbat ca și cu femeie; aceasta este spurcăciune*” (Lev. 18, 22) și tot aici este cunoscut cazul celor două cetăți Sodoma și Gomora care au pierit din cauza acestor aberații, pervertiri ale făpturii umane (Fac. 19, 4-28). În Noul Testament, acest act este sancționat, precum urmează: „*Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat fireasca rânduială cu cea împotriva firii. Asemenea și bărbații, lăsând rânduială cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și, luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor*” (Rom. 1, 26-27).

De observat că în Noul Testament, faptul este evocat numai în Epistola Sfântului Apostol Pavel prin care se adresează Romanilor, ceea ce arată că în acea vreme o asemenea practică era răspândită mai ales la Roma, deci în Apusul Europei.

Analiza acestor stări expuse în Sfânta Scriptură ne duce la concluzia că homosexualitatea, bărbătească sau feminină, reprezintă în Vechiul Testament - spurcăciune înaintea lui Dumnezeu, iar în Noul Testament - păcat împotriva firii. Deci, este alterată firea. În acest sens, Sfântul Ioan Damaschin definește răul, păcatul, drept lipsa binelui și abaterea de la starea conformă firii la una contrară firii (Dogmatica IV, 20).

Biserica, având în vedere tocmai faptul de a fi împotriva firii, a creației, trece acest păcat între cele „*strigătoare la cer*”.

Găsim oportun să menționăm aici și din canoanele Sfinților Părinți care privesc această depravare umană. Acest păcat este sancționat cu excluderea de la împărtășanie pentru 15 ani în canonul 62 al Sfântului Vasile cel Mare sau pentru 18 ani în canonul 4 al Sfântului Grigore de Nissa. Iar Sfântul Ioan Postitorul adaugă: „*Noi însă socotim că pentru trei ani să se excludă de la împărtășanie unul ca acesta, plângând și ajunând, și spre seară mâncând mâncăruri uscate și 200 de metanii făcând. Iar dacă se dedă mai mult trândăviei, să împlinească 15 ani*” (canonul 29). Trebuie arătat că prin canoanele menționate, Biserica sancționează această tristă decădere umană, atât pentru a preciza în conștiința penitenților că homosexualitatea reprezintă un act grav împotriva vieții însăși cât și în scopul de a oferi un remediu, un tratament duhovnicesc. Pentru că nu trebuie omis esențialul și anume că păcatul este în primul rând o boală a sufletului.

Atunci, fundamental, sufletul trebuie vindecat. Și credem că în suflet trebuie restaurată convingerea sacră că există această ordine divină a firii,

fără de care nici nu poți distinge limitele între normal și anormal, sănătos și bolnav, bine și rău. Ori, cu certitudine, acest act fie că e săvârșit cu o conștiință a erorii sau nu, e nefiresc, dereglează, tulbură ordinea firii, în slujirea autentică a vieții nu există vreun alt „model de viață alternativă; homosexualitatea nu este viață este antivieță. Asemenea oameni, frați ai noștri, sunt în suferință, pătimesc fără să-și dea seama; e o dureroasă miopie spirituală, nu fără primejdie. SIDA și unele cazuri de sinucidere sunt mărturii tragice.

Un savant contemporan - Francois Jacob - observă adânc: „E o cerință a spiritului uman să aibă o reprezentarea lumii care să fie unificată și coerentă. În lipsa acesteia, apar anxietatea și schizofrenia" - Unitatea și coerența se asigură prin unitatea și armonia legilor care susțin și conduc creația. Toate aceste legi sunt în slujirea existenței și vieții.

Trebuie să ne apropiem cu dragoste și delicatețe de acești frați ai noștri și să le arătăm că sunt împotriva legii lui Dumnezeu, atunci când ei își mărturisesc credința și că sunt împotriva lor înșiși, a sănătății lor, dacă ne adresăm unor sceptici în credință. Să înțeleagă profund că fapta lor nu este o acțiune subiectivă care să nu intereseze societatea și, mai ales, Biserica. Sfântul Apostol Pavel spune: „*Nimeni dintre noi nu trăiește doar pentru sine...*" (Rom. 14, 7). Și „*...dacă un mădular suferă, toate mădulele suferă împreună*" (1 Cor. 12, 26). Noi toți suferim unii pentru alții și împreună. Să-i rugăm să cugete mai profund asupra motivației, impuisului și scopului acestei manifestări morbide. În ultima instanță, nu este vorba decât de plăcere, poftă, voluptate. Dar poate fi plăcerea scopul vieții? Aceasta poate însoți acțiunile noastre: mănânc din plăcere; dar, nu poate fi ea însăși un scop în sine: Tocmai aici se descoperă o formă tragică a răului observată și de Biserică și de cercetare științifică în psihologie: în loc de guvernarea sensurilor raționale, creatoare, se instituie guvernarea simțurilor, a poftelor deșarte; și care pot fi, alături de aceasta de care ne ocupăm, și pofta de putere, de distrugere etc. Noi nu am fost făcuți pentru o existență goală de sens creator. Ce valori produce voluptatea? Să întemeiem o dată mai mult în conștiință criteriul precis care distinge binele de rău. Acest criteriu e pus în lumină, fundamental, de actul creator. Bine e tot ceea ce creează, dă viață, salvează; rău e tot ceea ce e lipsit de sens creator sau distruge. Mântuitorul învață: „*După roade îi veți cunoaște pe oameni...*" (Mt. 7, 16).

Să fie incredințate aceste suflete suferinde că orice păcat se poate ierta, iertarea însemnând și vindecare prin credință și nevoiță ascetică; prin luarea Crucii, prin rugăciune, post, înfrângere, prin Sfânta Taină a Mărturisirii.

În final, se cuvine să mai precizăm că poziția noastră, a Bisericii, este spirituală și morală. Din punct de vedere juridic suntem pentru toleranță. Compătimim pe acești frați în suferința lor, dorind sincer să le venim în ajutor și ne rugăm pentru dânșii. Dar, nu putem fi nicidecum pentru legalizarea răului, a păcatului. Nu putem spune: „răului - bine și binelui - rău” (Is. 5, 20). Această problemă privește societatea, privește neamul. Sănătatea spirituală și morală a neamului trebuie să ne fie o preocupare esențială. Și nu o putem păstra, câtă este, și, cu atât mai mult, îmbunătăți, decât pe criterii stabile, fundamentale, de nestrămutat. De o adâncă semnificație este, și aici, acest cuvânt al Mântuitorului „...oricine aude aceste cuvinte ale Mele - ale Evangheliei - și le îndeplinește asemenea-se-va bărbatului înțelept care a clădit casa lui pe piatră. A căzut ploaia, au venit râurile mari, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea n-a căzut fiindcă era întemeiată pe piatră. Și; oricine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le îndeplinește, asemănase-va bărbatului fără minte care și-a clădit casa pe nisip. Și a căzut ploaia și au venit râurile mari și au suflat vânturile și au izbit în casa aceea și a căzut. Și căderea ei a fost mare” (Mt. 7, 24-27). Casa, edificiul unui neam trebuie clădit pe piatră, pe adevărul și legea eternă, divină, de neschimbat.

PERVERSIUNEA³

Pr. Dr. Constantin Mihoc

Sfântul Apostol Pavel condamnă foarte aspru pe cei perversi, socotind că au ajuns la aceste practici atât de josnice din cauza idolatriei lor. El spune: „De aceea Dumnezeu i-a dat necurăției, după poftele inimilor lor, ca să-și pângărească trupurile lor între ei, ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii, în locul Făcătorului [...] Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat fireasca rânduială cu cea împotriva firii; Asemenea și bărbații, lăsând rânduială cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor” (Rom 1,24-27).

După Sf. Apostol Pavel (Rom 1, 21-23), cauza căderii oamenilor în „asemenea absurdități”, este păcatul și mai ales ruperea totală a legăturii cu Dumnezeu.

Păcatul acesta reprezintă abisul căderii, veriga de legătură a tuturor păcatelor, batjocorirea și lepădarea în totalitate a demnității umane și mai ales părăsirea din partea lui Dumnezeu. Sfântul Ioan spune: „Când Dumnezeu părăsește pe cineva, totul se răstoarnă pe dos”.

Perversiunea este păcat împotriva firii, de aceea și gravitatea lui este atât de mare. Nici un păcat nu este firesc, însă acesta le întrece pe toate celelalte. Sfântul Ioan spune în acest sens: „Cele ce sunt contra naturii sunt și mai grele, în același timp și mai dezgustătoare”, de aceea cei ce le săvârșesc „sunt lipsiți de orice iertare fiindcă au defăimat natura”.

³ Extras din cartea "Taina Casatoriei si Familia Crestina", de Pr. Dr. Constantin Mihoc - Ed. Teofania, 2002

Perversiunea este manifestată în diferitele ei chipuri: bărbați cu bărbați, femei cu femei, adulți cu copii, oameni cu animale.

Ca și Apostolul Pavel, Sfântul Ioan Gură de Aur nu ocolește acest subiect, înfierând cu asprime astfel de patimi. El consideră că ceea ce-i învinuiește cel mai mult pe acești oameni este faptul că nu vreo necesitate oarecare i-a silit să se arunce în practici de acest fel, deoarece bărbații aveau femei și femeile aveau bărbați pentru a păstra „rânduială cea după fire”, ci voința lor cea rea, lucru pentru care sunt lipsiți de orice iertare.

Sfântul Ioan consideră că aceste patimi s-au născut din părăsirea lui Dumnezeu, iar părăsirea lui Dumnezeu provine din nelegiuirea celor care L-au părăsit; de asemenea, de la dezmiardare și de la necunoașterea lui Dumnezeu, ca și de la lipsa fricii față de El, care este ca o ancoră de salvare din multe primejdii.

Tâlcuind expresia formulată de Sfântul Apostol Pavel: „s-au aprins în pofta lor unii pentru alții”, Sfântul Părinte arată că „boala aceasta provine nu numai din poftă, ci mai mult din trândăvia lor, care a și aprins pofta”; ei „n-au fost târâți” și nici „n-au căzut”, ci „săvârșind rușinea” au ajuns la ceea ce a fost „studiat de dânșii mai dinainte”, făcând astfel natura de răs, încălcându-i legile.

Că acesta este un păcat împotriva firii o demonstrează înseși legile păgâne, care pedepsesc pe cei ce s-ar castra, și aceasta, pentru motivul că „își ciuntesc singuri natura omenească”. Aceștia, însă, nu nedreptătesc cu nimic pe alții, pe când desfrânații și pederăștii, pe lângă faptul că nu sunt de vreun folos, își necinstesc nu numai trupul, ci și sufletul, făcându-se vrednici de a fi alungați de pretutindeni.

Consecințele acestor practici sunt dezastruoase pentru unitatea rânduită de Dumnezeu între bărbat și femeie, introducându-se între ei „o luptă mai grozavă decât războiul civil”; s-a nimicit atracția firească dintre ei, s-a rupt unitatea, din unul devenind doi, „adică unul și același gen să țină locul și al celuilalt, ceea ce este împotriva legii lui Dumnezeu”, fiecare din cele două părți a pornit război atât contra celeilalte cât și contra ei înșiși, „căci și femeile defăimau pe alte femei și nu numai pe bărbați, și bărbații la rândul lor stăteau unul împotriva altuia, ca și împotriva genului femeiesc” și în sfârșit, ceea ce este foarte grav, războiul împotriva naturii, perpetuarea neamului omenesc nemaifiind posibilă.

Lumea păgână ajunsese la o atât de mare degradare morală încât considera acest păcat un privilegiu de care nu puteau „beneficia” slugile, ci

numai oamenii liberi, lucru care a fost și legiuit „de preaînțeleptul popor atenian și de marele lor legislator Solon”, spune cu sarcasm Sfântul Ioan. Slugile nu aveau voie nici să-și unghă trupurile cu untdelemn și nici să facă pederastie. Cei care se supun unor astfel de legi sunt, consideră Sfântul Părinte, „cei mai nenorociți și vrednici de multe lacrimi”. Ei sunt mai păcătoși decât desfrânații și desfrânatele, care deși încalcă grav Legea dumnezeiască, cel puțin nu o încalcă pe cea a naturii, cum fac aceștia, care le încalcă pe amândouă.

Dacă desfrânarea, prin care se pângărește trupul, este un păcat atât de mare, „apoi ce am putea spune de această nebunie - zice Sfântul Ioan - care este cu mult mai rea decât desfrânarea, încât nici nu mai avem ce spune?”.

Cel ce săvârșește un astfel de păcat își pierde demnitatea pe care i-a dat-o Creatorul, trădându-și și necinstindu-și propria natură ca și pe cea a celuilalt gen. Adresându-se bărbaților, Sfântul Ioan spune: „Nu zic numai că prin acest păcat tu nu ai devenit femeie, dar încă ai pierdut și dreptul de a fi bărbat, căci nici nu te-ai schimbat în natura femeii, și nici nu ai păstrat natura bărbătească, ci amândurora te-ai făcut deopotrivă trădător, vrednic de a fi alungat și bătut cu pietre și de femei, ca și de bărbați, fiindcă ai nedreptățit și necinstit amândouă genurile”.

Dar în același timp, o astfel de persoană își pierde nu numai demnitatea de om, ci chiar cade și sub poziția pe care o ocupă animalele în lume. De aceea Sfântul Părinte se exprimă: „Și ca să afli cât de mișelesc fapt este acesta, spune-mi te rog: dacă venind la tine un om ți-ar spune în gura mare că ești un câine, oare nu ai fugi de el ca de un om obraznic? Dar iată că tu, care faci parte dintre oameni, nu numai câine te-ai făcut pe tine însuși, ci chiar mai prejos și mai necinstit decât acest animal, căci câinele, cel puțin, este folositor omului, pe când cel ce desfrânează nu este folositor”. Și tot el, deplângând starea aceasta de decădere, spune: „Vai nouă, dacă ajungem să fim mai fără minte decât animalele necuvântătoare, și mai nerușinați decât câinii, căci nicăieri printre ele nu vei găsi o astfel de împreunare, ci natura-și cunoaște hotarele sale! Voi însă care săvârșiți acest păcat, ați făcut neamul nostru omenesc mai necinstit decât necuvântătoarele, căci îl batjocoriți prin asemenea fapte și vă batjocoriți și pe voi înșivă”.

Acest păcat este cu atât mai grav cu cât el este „o boală molipsitoare”. Cu toate acestea nimeni nu poate fi obligat să contracteze această boală, după cum nimeni nu poate obliga pe un bărbat, oricât l-ar amenința și i-ar porunci, ca schimbându-și natura, să nască un copil. Deci, „cei ce turbează după astfel de păcate, singuri își făuresc relele cele mai grozave”.

Pentru aceasta și osânda unora ca aceștia va fi și mai mare. „Chiar de nu ar fi gheena - spune Sfântul Ioan - și nici nu ne-ar fi amenințat (Dumnezeu) cu osânda, totuși acest fapt este mai groaznic decât orice osândă. Dacă ei simt plăcere din aceasta, după cum zici, ei bine, atunci îmi spui mai mult de îngreuierea pedepsei lor. [...] Pe unii ca aceștia eu îi consider mai răi decât omorătorii de oameni, fiindcă e cu mult mai bine de a muri, decât a trăi defăimat astfel de lume. Omorătorul de oameni a despărțit sufletul de trup, iar aceștia, împreună cu trupul au pierdut și sufletul. Orice păcat mi-ai spune nu poate fi egal cu această îngrozitoare nelegiuire, și dacă cei ce pătimesc de această boală ar simți grozăvia faptului pe care-l săvârșesc, desigur că ar prefera o mie de morți, mai bine decât de a face asemenea fapte."

Nu există pedeapsă atât de mare încât să poată acoperi grozăvia acestui păcat. Sfântul Ioan se întreabă: „Și de câte gheene sunt oare vrednici aceștia?"

Nici un păcat nu a fost atât de aspru pedepsit ca acesta de către Dumnezeu, încă din viața de aici. Sfântul Ioan este de părere că pedeapsa Sodomei a fost icoana celei a iadului pentru cei care nu cred în realitatea pedepselor de dincolo. Pe baza acestei experiențe din istoria umanității el invită pe păcătoși să tragă singuri concluzia în legătură cu gravitatea păcatului: „Acum tu judecă singur cât de mare a fost păcatul lor, dacă Dumnezeu a fost silit să le arate gheena mai înainte de timp. Fiindcă mulți disprețuiau cuvintele și atunci ca și acum, de aceea Dumnezeu le-a arătat mai dinainte icoana gheenei, și încă într-un mod unic în istoria omenirii. În adevăr, curios a fost norul acela care a plouat foc în loc de apă, dar și păcatul pe care ei îl săvârșiseră, adică pederastia, era în afară de legile firii, era contra naturii; a ars pământul acela, fiindcă și sufletele lor erau arse de acea poftă spurcată. De aceea și ploaia aceea nu numai că n-a deschis pânțelele pământului ca să-l facă de a da naștere roadelor, ci încă l-a făcut fără posibilitatea chiar de a primi semințele ce s-ar arunca în el. Astfel era și împreunarea bărbaților din Sodoma, căci și acea nelegiuire le făcuse trupurile lor mai netrebnice decât pământul cel ars al Sodomei."

Idem, Om. Rom , V, trad. cit., p. 47; PG LX, (Om. IV), 417.

Ibidem; PG LX, (Om. IV), 417.

Ibidem, V, trad. cit., p. 47; PG LX, (Om. IV), 417

Ibidem, V, trad. cit, p. 48; PG LX, (Om. IV), 418

Ibidem, V, trad. cit, p. 53; PG LX, (Om. IV), 420.

Ibidem, V, trad. cit, p. 48-49; PG LX, (Om. IV), 418.
Ibidem, V, trad. cit, p. 52; PG LX, (Om. IV), 420.
Ibidem, V, trad. cit., p. 49; PG LX, (Om. IV), 418
Ibidem, V, trad. cit., p. 50; PG LX, (Om. IV), 419
Ibidem, V, trad. cit., p. 51; PG LX, (Om. IV), 419.
Ibidem, V, trad. cit, p. 51; PG LX, (Om. IV), 419
Ibidem, V, trad. cit, p. 51; PG LX, (Om. IV), 419
Ibidem, V, trad. cit., p. 53; PG LX, (Om. IV), 420
Ibidem, V, trad. cit, p. 50; PG LX, (Om. IV), 419
Ibidem, V, trad. cit, p. 52; PG LX, (Om. IV), 419.
Ibidem, V, trad. cit., p. 50-51; PG LX, (Om. IV), 419
Ibidem, V, trad. cit., p. 52; PG LX, (Om. IV), 420
Ibidem, V, trad. cit., p. 52-53; PG LX, {Om. IV), 420

GRAVITATEA SODOMIEI SI A HOMOSEXUALITAȚII⁴

de Preot Prof. Ilie Moldovan

Gravitatea sodomiei ca păcat de moarte. Am amintit, tinere, nu de puține ori în convorbirile noastre, ca păcatul desfrânării, sub toate manifestările lui, e o abatere gravă de la planurile Creatorului. Un amestec nepermis și revoltător. Cine comite acest păcat, calcă legile firii și acest lucru nu poate rămâne nepedepsit. Căci legea aceasta a fost dată pentru binele firii, iar cine o calcă se pedepsește pe sine însuși. Sub această perspectivă se cuvine să privim și păcatul homosexualității, împotrivirea față de legile firii, de data aceasta fiind maximă. Mi-e chiar rușine să-ți descriu nelegiuirea acestui păcat, bărbatul preferând bărbat, iar nu femeie. Actul homosexual trebuie văzut drept o parodiare blefemiatoare a liturghiei, o slujbă neagră malefică ce înmulțește răul în lume. Prin orice alt păcat de desfrânare, diavolul lucrează prin om ca printr-un instrument al său. Prin homosexualitate, mai mult, acționează ca printr-o slugă credincioasă. Căci această nelegiuire neagă până și realitatea bărbatului și a femeii, contestând astfel ordinea firească a lumii și, în același timp, ordinea ei spirituală. Mai presus de orice, acest păcat neagă adevărata iubire dintre bărbat și femeie, fenomenul divin care purifică natura umană și o ridică prin actul căsătoriei până la înălțimea unei taine sfinte. Cu alte cuvinte, tăgăduiește iubirea divină trăită într-o iubire umană. Iată cum diavolul încearcă să fure divinitatea lumii acesteia. Homosexualul, omul desfrânat care și-a trădat iubirea, este un individualist prin excelență, care nu urmărește decât satisfacerea unor plăceri impudice, ca și a unui egoism exacerbant, păcatul împotriva firii devenind, pentru el, unicul sens al existenței sale. Se poate considera un om liber, cum adesea se pretinde? Liber de sub legile Creatorului, dar rob înlănțuit al unei patimi care îl torturează profund, îl neliniștește și îl asuprește. Dacă ar fi sincer, ar recunoaște loial că atâta vreme cât își caută fericirea pe aceste căi cu totul nepermise, fără să vrea

⁴ Extras din cartea "Adolescenta - preludiviu la poemul iubirii curate", de Preot Prof. Ilie Moldovan Editura Renasterea, Cluj-Napoca 2001.

soarbe cu nebulie amărăciunile infernului. De aceea, nu poate călca atât de grav o lege a firii, fără să i se atragă atenția. (VII B 11).

Sodomizarea, urmare a desfrâului generalizat din vremea noastră. Vorbind despre homosexualitate, ne referim la un păcat care, potrivit Sfintei Scripturi, cere o anumită pedeapsă, o sancțiune încă din viața aceasta. Și încă una groaznică. Să zicem că statul nu vine să pedepsească acest viciu, dar natura este mai severă aici ca orice alt judecător pământean. Din cauza desfrâului a nimicit potopul viața pe pământ și din cauza homosexualității, în special, a nimicit focul de pucioasă pe locuitorii Sodomei și Gomorei (de unde și denumirea păcatului, „sodomie”); iar în zilele noastre o pedeapsă și mai groaznică decât a apei și a focului, este pierderea conștiinței păcatului în noua lume ce se profilează în viitor și pierderea sănătății trupesti prin îmbolnăvire cu virusul HIV. În ce privește prima pierdere, este de remarcat faptul că homosexualul de astăzi a alungat din conștiința forului său lăuntric ideea nefirescului vieții sale, în întunericul inconștientului, unde stăpânesc monștri. De aici și năzuința lui de a impune și altora stilul său de a fi, crearea unor structuri sociale proprii, constituite sub forma unor asociații ce organizează manifestări, congrese, asociații de tip satanist sau rock, cu scopul de a perpetua răul în societatea umană. Nedumerit poate de acest trist spectacol ce ți se deschide în fața ochilor, ai avea iarăși dreptul să te întrebi, cum a devenit posibilă apariția acestui fenomen de masă în sânul civilizației contemporane? Nu în alt fel, decât drept urmare a desfrâului generalizat în zilele noastre, păcat nespovedit și nepocăit. Unde sunt în vremea noastră canoanele Sfinților Părinți? Cât despre pedeapsa îmbolnăviri cu virusul HIV, ți-am vorbit, cred, suficient într-o convorbire a noastră anterioară..Nici una dintre pedepsele ce survin în urma săvârșirii păcatului, nu au evidența aceea pe care o are SIDA. De aceea, te-aș îndemna să reții aceste cuvinte, pe care chiar aș voi să ți le fixez cu litere de foc în cugetul tău: O răzbunare groaznică îl poate lovi pe acela care cu viața sa nelgiută pângărește frumusețea firii omenești! Sodomia poate să-ți ruineze conștiința, să-ți distrugă sănătatea și să te ducă în mormânt încă din fragedă vârstă. Deci, atenție! (VIIB 15).

Mișcarea sodomistă provocatoare de revoltă împotriva tradiției familiale creștine. Nu aș vrea să omit a-ți spune nici aceea că în străinătate activitatea activiștilor homosexuali din Școală se conjugă cu a educatorilor sex, despre care ți-am vorbit mai mult. Pe lângă intenția acestor activiști de a iniția pe elevi în practicile sodomiste, în cazul să reușesc, au planul de a-i porni la ură împotriva părinților, de ai face să vadă în ei niște părinți bigoți, retrograzi, homofobi, precum și niște teroriști de dreapta, exploatănd din plin criza în care se găsesc adolescenții la vârsta lor. Un elev câștigat de ei va contesta valorile și chiar existența familiei sale. Rupându-se de propriul său cămin

părintesc, chiar numai ca un homosexual în devenire, el nu va mai avea nici identitate personală și nici una etnică, nu va ține de o tradiție și nu se va simți solidar cu nici o cultură. Activiștii despre care vorbim mai știu și cât de aproape sunt practicile onaniste de cele sodomiste, prin care nu se urmăresc decât satisfacțiile plăcerilor senzuale. Un alt punct din același program privește crearea în sufletul elevului a unei revolte împotriva tradiției familiale și a ordinii creștine a vieții, care condamnă, amândouă, starea păcătoasă în care ajunge să se complacă cel în cauză. În vederea realizării acestui deziderat, una și aceeași mișcare sodomistă caută să înregistreze pe adolescent într-un curent de opinie care susține că păcatul și răul nu există ca atare și că el nu rezidă decât în părerile oamenilor și, prin urmare, oricând poate fi considerat o virtute sau chiar o stare de grație a lumii. Iată ce vrea să însemne pentru sodomism un adolescent: un om cu o gândire desfrânată, corupt și pervers, bun consumator de plăceri, ușor de condus, instabil din punct de vedere emoțional și intelectual, într-un cuvânt lipsit de idealul și de moralitatea ce i-o conferă viața de familie. (VII B 6).

HOMOSEXUALITATEA - "PATIMA DE NECINSTE"⁵

de Pr. Prof. Dr. Sorin Cosma

Schimbarea structurilor economice, politice, sociale, culturale si nu in ultimul rand religioase in lume, se datoreaza unor cauze istorice bine determinate, dar la randul lor acestea reusesc sa schimbe mentalitatea si apoi comportamentul moral-spiritual al omului.

Spre exemplificare ne vom referi doar la un singur caz, si anume la homosexualitate. Daca secolele de-a randul, sub influenta crestina, homosexualitatea era considerata, dupa expresia Sfantului Apostol Pavel, *patima de necinste*, de ocară sau de rusine si sanctionata cu duritate de codul penal al tarilor civilizate, ca un delict antisocial, acum insa a devenit liberalizata aproape in intreaga lume. Si nu numai ca a intrat in literatura, in pictura, in muzica, in cinematografie, in arta fotografica si chiar in *politica*, facandu-i-se la toate nivelele multa publicitate... . Dar, mai mult, isi propune sa "cucereasca" chiar si Biserica. Propaganda homosexuala devine insa de-a dreptul scandaloasa, ca un atac violent la adresa crestinului, atunci cand autorul unui "Dictionar Gay", recent aparut, include in paginile sale, fara nici un scrupul si fara nici un temei pertinent, ca victime ale aceste scarboase patimi, tocmai pe *Fiul lui Dumnezeu* si pe doi dintre corifeii Bisericii, pe *Fericitul Augustin*, cea mai reprezentativa figura patristica a Bisericii Apusene, si pe *Toma d'Aquino*, parintele scolasticii .

Dincolo de aceasta, ramane insa real faptul ca se poate vorbi, tot mai deschis si tot mai des, despre crestini homosexuali, si chiar de preoti si pastori avand astfel de metehne morale. In acelasi timp i se cere Bisericii sa binecuvanteze casatoriile homosexuale, asa cum unele state europene le-au si legalizat. Se cere apoi chiar hirotonia homosexualilor, ceea ce, evident, nici nu se poate si

⁵ Pr. Prof. Dr. Sorin Cosma, Altarul Banatului, anul XI (L), serie noua, nr. 10-12, octombrie-decembrie 2000, pag. 143-152.

nici nu se vrea...Remarcam totusi in acest context aparitia mai multor carti care pledeaza cu hotarare de pe pozitia crestina, in favoarea homosexualitatii. Si nu orice fel de nume semneaza astfel de carti. Unul dintre ei este Adrian Thatcher, directorul Centrului de Teologie si Educatie Crestina de pe langa Colegiul "Sfantul Marcu" si "Sfantul Ioan" din Plymouth, Marea Britanie. El a predat la aceste colegii un curs de doi ani despre: "Credinta, sexul si zamislirea", iar la cererea studentilor a sintetizat ideile in cartea: "Liberating sex" ("Descatusarea sexului") cu bibliografia la zi . Cartea are pretentia sa ofere "o perspectiva crestina asupra sexualitatii", adica o viziune crestina moderna uneia dintre cele mai controversate teme ale contemporaneitatii. Autorul propune in acest sens o "Teologie a sexualitatii".

Noua viziune "*crestina moderna*" pe care si-o propune A. Thatcher este determinata de starea de criza sociala, cu care este confruntat crestinismul in actualitate. Astfel, in unele tari, persoanele singure formeaza jumatate din populatia adulta. In S.U.A. 53% din femei sunt singure; 20% nu au fost casatorite niciodata; iar 33% sunt divortate sau vaduve. Un raport elaborat de Alianta Evanghelica din Marea Britanie arata ca 44% din barbati sub 30 de ani, enoriasi ai Bisericii evanghelice, sunt singuri, iar singuratatea si ingrijorarea in privinta vietii sexuale sunt sentimente pe care le traiesc in mod obisnuit. Se pare ca numarul persoanelor singure in randul enoriasilor unei congregatii variaza intre o treime si jumatate .

Se constata apoi ca dupa adolescenta 37% din populatia barbatesca a avut contacte homosexuale, ca 13% au fost mai mult homosexuali decat heterosexuali cel putin trei ani, intre adolescenta si momentul cand au implinit varsta de 55 de ani, iar 4% au fost exclusivi homosexuali dupa incheierea adolescentei . Alte cifre arata ca cel putin 50% din barbati adulti se considera predominant heterosexuali, cu experienta homosexuala accidentala; iar 37% sunt in esenta heterosexuali, cu experienta homosexuala importanta. Pe langa acestea, se constata ca "atractia intre persoane de acelasi sex exista, intr-o oarecare masura, la jumatate din intreaga populatie" .

Apoi, in *problema divorturilor*, se constata ca in Anglia una din trei casatorii contractate sfarsesc prin divort. In S.U.A., situatia este si mai alarmanta, cifra de divort fiind una la doi .

O alta criza morala este *desfraul*. Astfel, 70% din esantionul de femei chestionate, care erau casatorite de mai mult de 5 ani, aveau sau avusesera relatii sexuale in afara cadrului casatoriei, desi majoritatea mai credeau inca in monogamie. O analiza recenta a adulterului in Anglia arata ca un numar

egal de femei casatorite, ca si de barbati, au relatii extraconjugale si le prezinta ca fiind "aventuri de o noapte" .

Toti cei amintiti ca avand metehne morale sunt din nefericire crestini, chiar daca si numai prin faptul ca au fost botezati... Excomunicarea lor ar insemna renuntarea la eficienta mesajului evanghelic; iar o atitudine de indiferenta fata de ei, ar insemna un abandon al misiunii si responsabilitatii pastorale a Bisericii. Actiunea lor de reeducare va fi refuzata inainte de a fi pusa in aplicare, fiindca o vor considera un atentat la libertatea lor... Autorul arata ca singura solutie care ramane aplicabila consta in revizuirea conceptiilor traditionale despre sex si sexualitate, si propunerea unei viziuni crestine "moderne" a acestei probleme, prin crearea unei Teologii a sexualitatii. Iar pentru atingerea acestui obiectiv se porneste de la necesitatea liberalizarii sexualitatii ca placere si scop al omului in lume, binecuvantat si intretinut de Dumnezeu. Astfel, daca inainte Biserica proclama prin dascalii ei ca scopul casatoriei este nasterea de copii, se impune acum o reevaluare a teologiei, a moralei si a spiritualitatii crestine...

Dar marea greutate pe care inca de la inceput o intampina A. Thatcher in formularea unei "Teologii a sexualitatii" sunt cuvintele Sfantului Apostol Pavel prin care considera homosexualitatea ca o *patima de ocara*. "Debarasandu-se" de caracterul inspirat al cuvintelor apostolice, autorul nostru il considera pe Sfantul Pavel tributar mentalitatii iudaice, si adversar celei apartinand lumii pagane, careia i se adreseaza mesajul Evangheliei....

Inca de la inceput vom preciza ca acest punct de plecare nu poate rezolva "teologia sexualitatii" (homosexualitatii), oricat de mult se straduieste autorul ei sa-si "blindeze" speculatiile cu texte biblice sau cu alte adeziuni bibliografice. Se cuvine sa aratam ca sfantul Apostol Pavel nu transmite prin mesajul Evangheliei propovaduita la toate neamurile o anumita mentalitate iudaica, ci un mesaj divin, concretizat in porunca lui Dumnezeu: *sa nu fii desfranat*. Apoi Mantuitorul Insusi intareste in Evanghelia Sa duhul acestei porunci: "Ati auzit ca s-a zis celor de demult: sa nu desfranezi. Iar eu zic ca oricine cauta la femeie spre a o pofti, a si desfranat cu ea in inima sa" (Matei5, 27-28). Acesta este adevaratul mesaj al Evangheliei, care a schimbat mentalitatea si comportamentul lumii vechi prin increstinare.

Mai presus de orice, pentru iudeii monoteisti, cunoscatori ai vocii si poruncii adevaratului Dumnezeu, desfraul era un pacat. E firesc apoi ca intr-un sat teocratic, acest pacat, considerat delict antisocial, sa fie aspru pedepsit. In acest context homosexualitatea era considerata ca o intinaciune in fata lui Dumnezeu, atragand blestemul Lui, asemenea impreunarii cu dobitoacele

(Leviticul 18, 22-23), fiind pedepsita cu moartea (Leviticul 20, 13-16). Atat de mare uraciune era acest pacat in fata lui Dumnezeu, incat locuitorii cetatilor Sodoma si Gomora au fost osanditi cu pieirea "slobozind peste ei Dumnezeu ploaie de puciosa si foc din cer" (Facerea 19, 24). De aici si numele pacatului de "sodomie", dupa numele cetatii distruse.

Cu totul altfel era privita homosexualitatea in lumea pagana inaintea venirii Mantuitorului in lume.

Homosexualitatea nu era socotita pacat, fiindca evlavia pagana avea un caracter normal si exclusiv cultic. Mai mult decat atat, erau cazuri cand desfraul era ridicat la rangul de cult, ierodulele (cele sfintite) depunand costul desfraului in vistieria templului... Nu se exercita nici un efect punitiv din partea statului, fiindca nu erau elaborate legi anume privind perversiunea sexuala. Istoricii ii citeaza chiar si pe unii imparati si conducatori de armate avand astfel de metehne. In astfel de situatii homosexualitatea in mentalitatea celor vechi era considerata un mod de exprimarea a naturii umane, asemenea heterosexualitatii. Se puneau in discutie modurile ei de exercitare, fiind condamnate doar abuzurile si violurile la adresa copiilor. Pe de alta parte, pederastia putea fi privita si altfel in antichitatea precrestina, si anume in intelesul legat de educatia copilului. In acest sens, nu va trebui sa ne mire faptul ca un cercetator specialist de larga recunoastere internationala, Henri-Irenee Marrou pune semnul egalitatii intre "paideia" (educatie) si "paiderasteia" (iubirea fata de copii), indiferent daca cuprindea sau nu senzualitatea. Relatia dintre *erast* (educator) si *eromet* (cel de educat = copilul) se baza in fond pe iubirea prietenoasa, barbatesca (virila) dintre ei, asemenea iubirii dintre fratele mai mare si cel mai mic... De aceea, Marrou conchide ca paideia pederastica nu avea un caracter trivial si vulgar corespunzator dezmatului sexual, ci scopul ei final era cultivarea virtutii: "Prea adesea Erosul grec este descris ca o simpla aspiratie a sufletului... de dorinta, spre ceea ce-i lipseste; din partea celui care iubeste, erosul participa totusi la *arete* (virtute) prin aceasta dorinta de innobilare, de daruire de sine, prin aceasta nuanta - pentru a spune totul - de paternitate spirituala". Acest sentiment, atat de minutios analizat de Platon ("Symposion", 206 b-e; 209 b-e) se clarifica, spune Marrou, in lumina unei analize freudiene: este evident institutul normal al generarii, dorinta pasionala de a se perpetua intr-o fiinta asemanatoare siesi, dorinta care, frustrata de inversiune, deviaza si se defuleaza pe acest plan pedagogic. Educatia transmisa de un erast apare ca un substituit, ca un derizoriu *Ersatz* al zamislirii: obiectul iubirii (pederastice) este acela de a procura si de a da nastere intru frumos (Platon, "Symposion", 206 e) .

Vom reveni insa la homosexualitate ca “patima de necinste”, spre a arata ca nici inteleptii antici ai Eladei si Romei nu o considerau astfel, cii ii aplicau timbrul naturii umane, pe care tindeau mereu sa o aduca la perfectiune, fara ca pederastia sa-i incomodeze cu ceva.

Este prea bine cunoscut faptul ca deviza vechilor intelepti este *de a-ti trai viata conform naturii*. Unii au venit cu precizarea ca *naturalia non sunt turpia* (ceea ce este natural, nu este rusinos). Acestia erau cinicii (de la Kynos=caine, fiindca aveau ca emblema un caine). Intemeietorul scolii cinice a fost Antisthene (435-37 i. Hr.). Era discipolul lui Socrate. Dispretuind bogatiile si conventiile sociale, propovaduia necesitatea trairii conform naturii. Acesti filosofi duceau o viata austera, reducand nevoile la strictul necesar. Mai tarziu celebra lor deviza a fost compromisa, cinici fiind socotiti cei care manifesta dispret fata de orice norma morala, motivand lubricele lor pasiuni instinctive prin aceea ca nu este rusinos nimic din ceea ce apartine naturii...

In alta ordine de idei, sub aspect religios-moral ne putem explica fara prea mare greutate aparitia desfraului cazut in homosexualitate, daca vom reflecta putin asupra confuziei create in fiinta omului cazut in pacat.

Putem constata inca dintru inceput ca avand mintea intunecata de pacat, omul fascinat de fenomenul de insamantare si rodire, prin neintrerupta reintoarcere a naturii spre viata, a inceput sa o sacralizeze, inchinandu-i un cult cu ritualuri, servari, traditii, interpretari simbolice etc., pamantul devenind “*Gea mater*”, care primeste samanta lui Uranos si rodeste viata... Culesul recoltelor era un prilej de bucurie, care devenise o sarbatoare a belsugului la multe dintre religiile antice. Cand insa cultul sacru al fecunditatii s-a transformat intr-un cult erotic ce insoteste fecunditatea, a aparut tulburatoarea decadenta a religiei, cu serbari orgiace, cu dansuri lascive, cu mese imbuigate si betii destrabalate, ce se opreau de multe ori in “vomitorium”. S-a dezvoltat chiar o adevarata mitologie sexual-erotica... Apoi, de-a lungul vremii, viata particulara si publica a devenit arena declansarilor sexuale, pervertind constiintele, destramand familiile, facand victime morale si fizice, detronand capete incoronate si schimband chiar mersul istoriei... Dar vampaia desfraului nu a putut fi stinsa din sufletele oamenilor. S-au vazut oameni dibaci in lupta si plini de vitejie, care au invins si supus popoare, dar nu au putut invinge fiara din ei insisi... In acelasi timp, placerea instinctiva liberalizandu-se fara nici o opreliste, cazand de sub instanta ratiunii sanatoase si a constiintei curate, s-a degradat in animalitate morbida, ca o deviere de la scopul si menirea ei, dintre care homosexualitatea a devenit oarecum la ordinea zilei.

Venirea Mantuitorului in lume, ca izbavitor al firii cazute in pacat, aduce o noua invatatura asupra modului in care trebuie sa ne desavarsim natura si viata. El ne spune: "fiti desavarsiti precum si Tatal vostru care este in ceruri este desavarsit" (Matei 5, 48). Prin aceste cuvinte Mantuitorul ne indreapta privirile spre sfintenia lui Dumnezeu, la care se ajunge prin asemanarea cu El. Astfel spus, daca vreti sa va desavarsiti natura, straduiti-va sa dobanditi sfintenia Parintelui ceresc, impartasindu-va din natura Lui divina, fiindca sunteti fiii Lui.

Necunoscand pacatul, inteleptii vechi nu au inteles ce inseamna natura cazuta odata cu aparitia patimilor prin dereglarea instinctelor ce nu-si mai indeplinesc menirea. Ei nu intelegeau apoi nici necesitatea desavarsirii naturii prin participare la viata adevaratului Dumnezeu, pe care de altfel nici nu-l cunosteau. Aceasta instrainare de Dumnezeu, i-a mentinut in orbecairea cautarii desavarsirii unei naturi in fond bolnava, ce nu putea fi desavarsita inainte de a fi insanatosita...

Inteleptii nu au intuit totdeauna faptul ca asa cum in natura macrocosmosului pot exista abatei care, cazand de sub controlul legilor fizice, aduc dezordinea, tot astfel si in natura microcosmosului pot exista norme ale ordinii care, daca nu sunt respectate, natura insasi se va perverti in loc sa se desavarseasca...

Insanatosirea si desavarsirea naturii umane o va face Dumnezeu Insusi, creatorului ei, prin venirea Fiului Sau in lume. Prin jertfa Sa, stergand pacatul din firea omeneasca, Mantuitorului ii impartaseste viata divina, sau sfintenia lui Dumnezeu. Ne lasa insa pe noi ca in mod liber sa participam la natura Sa umana si indumnezeita pentru a ne impartasi de sfintenia Lui. Fiind act liber de participare si de devenire asemenea lui Dumnezeu, se impune si stradania noastra necontenita de a ne elibera de pacat si a creste mereu in virtute, ca o implinire a vocii lui Dumnezeu, "care este sfintenia voastra; si sa va feriti de desfranare, sa stie fiecare din voi a-si stapani vasul sa in sfintenie si cinste, nu in patima poftei ca paganii, care nu cunosc pe Dumnezeu" (I Tesaloniceni 4, 3-5).

Noua invatatura crestina a sfinteniei vietii prin ferirea de desfranare a fost primita cu multa repeziciune de sufletele oamenilor dornici de mantuire, incat chipul lumii s-a schimbat. O contributie importanta la adancirea acestei schimbari a adus-o Sfantul Apostol Pavel. Propovaduind Evanghelia "la toata faptura", el insista asupra faptului ca "chipul lumii trece", iar "cei casatoriti sa fie ca cei necasatoriti"; si "cel ce se casatoreste face bine, iar cel ce nu se casatoreste face si mai bine" (I Corinteni 7, 29-35). Cat despre "desfrau si orice

necuratie sau lacomie nici sa se pomeneasca intre voi, asa cum se cuvine sfintilor... caci aceasta sa o stiti ca nici un desfranat sau necurat... nu are mostenire in imparatia lui Hristos si a lui Dumnezeu... ca fii ai luminii sa umblati - caci roada Duhului este in toata bunatatea si dreptatea si adevarul" (Efeseni 5, 3-9).

In felul acesta noua mentalitate a oamenilor deveniti prin Hristos fiii lui Dumnezeu, aduce in lume viata de sfintenie. Crestinii impartasindu-se de viata lui Hristos, devin imitatorii Lui, incat numarul celor ce preferau castitatea si fecioria crestea din ce in ce mai mult. Entuziasmul lor era atat de mare, incat interpretand gresit indemnul Mantuitorului de a se face "fameni pentru imparatia lui Dumnezeu" (Matei 19, 12), se castrau. Nu este vorba numai de cel mai mare interpret scripturistic al Rasaritului Crestin, Origen, ci si de multi alti necunoscuti. Faptul ca legislatia bisericeasca inca de timpuriu a pedepsit cu caterisirea pe preotii care se castrau, sau cu afurisirea timp de trei ani pe laici, socotindu-i ca invidiosi asupra propriei lor vietii, dovedeste pe deplin acest fapt (vezi Canoanele 21, 22, 23, 24 apostolice).

Desigur, entuziasmul pentru viata feciorelnica a fost intretinut si a crescut in mare parte si datorita apologiei pe care i-o faceau cuvantarile si scrierile parintilor care se bucurau de mare autoritate duhovniceasca printre crestini. Faptul ca in doua Sinoade locale (*Ancira*, 306, si *Elvira*, 309) s-a impus celibatul preotilor, aceasta va deveni o problema efervescenta, discutata apoi contradictoriu la primul Sinod ecumenic, dovedeste cat de mult pretuiam primii crestini castitatea. Lucrurile au primit si o turnura negativa in sensul ca s-a ajuns in situatia de a fi defaimata casatoria, incat Biserica s-a vazut din nou nevoita sa dea legi pentru combaterea acestor exagerari. Fiindca un eretic, pe nume Eustatiu, considera casatoria ca pe o nascocire diavoleasca, Biserica a stabilit la cel de-al treilea Sinod local de la Gangra ca "daca cineva ar defaima nunta si pe ceea ce se culca cu barbatul sau, credincioasa fiind si evlavioasa, sa fie anatema" (Canonul 1); "Daca cineva dintre cei ce traiesc in feciorie, pentru Domnul, si-si bate joc de cei casatoriti, sa fie anatema" (Canonul 10).

Pe de alta parte, firea omeneasca desi este innoita prin har, purtand ranile pacatului, primeste de multe ori in viata pamanteana replicile venite din firea cea veche aflata sub zodia concupiscentei. Astfel, daca unii crestini, ducand lupta cea buna a virtutii, aveau o viata de sfintenie asemenea ingerilor, altii in schimb, cadeau in cele mai de ocara patimi, precum sodomia si impreunarea cu dobitoacele... Simplul fapt ca Biserica s-a vazut nevoita sa sanctioneze cu severitate aceste pacate savarsite de fii sai, inseamna ca ele au existat in viata

lor (vezi Canonul 16 Ancira; 7, 62, 63 Vasile cel Mare; 29, 58 Grigorie de Nissa; 29 Nichifor Marturisorul).

Odata cu formarea statelor crestine, legislatia acestora a mentinut secole de-a randul homosexualitatea ca un delict antisocial pedepsit cu asprime.

Chiar si morala proletara a secolului XX, desi antireligioasa si mai ales anticrestina, pentru a crea inregimentarea colectiva a oamenilor, a mentinut homosexualitatea sub incidenta codului penal.

Dar mentalitatea occidentala a inceput sa se schimbe odata cu aparitia *Renasterii* si a *Umanismului*, cand a aparut interesul pentru cultura clasica uitata, si cand secularismul ce se va stabili tot mai mult, va pune in centrul preocuparilor omul, incepand sa se dezvolte cultura nationala, artele, stiinta, relatiile sociale etc. pe acest fundal va apare *Reforma* ca o eliberare a gandirii si comportamentului uman pe pan religios, apoi *Iluminismul* secolului XVIII si *Revolutia burgheza din Franta*, prin intemeierea primei formatiuni comuniste anticrestine, au dat grele lovituri Bisericii dominanta in Evul Mediu. In aceasta conjunctura a putut Fr. Nietzsche proclama moartea lui Dumnezeu si afirmarea moralei instinctiv biologizante neopagane, prin anulara notiunii de pacat si negarea valorilor crestine. Iar mai tarziu, psihiatrul Sigmund Freud prin psihanaliza va deschide hemoragia pornografiei ce nu mai poate fi stavilita. Pe fondul acestui ateism biologizant neopagan preocuparile sexuale intra in cultura, literatura, arta, stiinta, iar odata cu proclamarea drepturilor omului, acestea se liberalizeaza tot mai mult, ducand fiinta umana spre o animalitate dura, si la un libertinaj anarhic, incat legile cauta disperat sa stabileasca ordinea sociala, asemenea vizitiului care scapand franele din mana, scapa de sub control caii si caruta...

In aceste imprejurari istorice, culturale, sociale si politice ne putem explica aparitia homosexualitatii odata cu afirmarea tot mai accentuata a neopaganismului biologizant-instinctiv. Se deruleaza in fata ochilor nostri intreg cortegiul de imoralitate pe care il dezlanuie, pe "firma drepturilor omului", homosexualitatea in lume, incat nu mai necesita nici un comentariu... Putem preciza, totusi, ca s-a cautat chiar o motivatie stiintifica a homosexualitatii pentru a-i sustine necesitatea. Astfel se apreciaza ca homosexualitatea ar avea trei tipuri principale de explicatie: psihanalitica, biologica si sociala.

1. Potrivit lui Sigismund Freud, *parintele psihanalizei*, homosexualitatea apare atunci cand un baiat nu reuseste sa "transfere atractie heterosexuala a libidoului sau de la mama lui la alta femeie naturala", poate din cauza fortei

pe care o exercita acea atractie sau din cauza orientarii ei gresite, care ar putea fi cauzata de mediu... Exista apoi teoria fobiei, potrivit careia mama, in timpul "sindromului de sarcina" a simtit sentimentul de teama de a fi abandonata de sotul ei, sau incapacitatea sotului de a fi alaturi de ea in aceasta perioada si astfel mama transfera copilului traumatismul pe care-l sufera.

2. Potrivit *explicatiei biologice*, barbatii homosexuali au un exces de estrogen, hormon propriu femeilor; iar femeile lesbiene, un exces de androgen, hormon barbatesc. Aceste explicatii biologice se refera la cantitatea relativa de testosteron existenta in perioadele vitale pentru dezvoltarea creierului fetusului si imprima copilului ce urmeaza sa se nasca o orientare masculina sau feminina, dar nu totdeauna in concordanta cu sexul genetic al fetusului. Se spune ca barbatii homosexuali au "comisura anterioara", fascicol de nervi care leaga lobul stang si lobul drept al creierului, mai mare decat barbatii heterosexuali. In schimb ei au "nucleul interstitial", un fascicol de nervi din hipotalamus, mai mic decat barbatii heterosexuali. Alte studii sugereaza o puternica influenta genetica. Astfel, 52 la suta din fratii gemeni identici sunt homosexuali; 22 la suta din fratii gemeni neidentici, si doar 11 la suta in cazul fratilor adoptivi.

3. Sub aspectul *explicatiei sociale* se arata ca homosexualitatea este o "functie a adaptarii determinata de *selectia naturala*". Altii spun ca e pur si simplu o "constructie sociala", adica o idee inventata la sfarsitul secolului al XVIII-lea si in secolul al XIX-lea, la inceput de comunitatea medicala, in asa fel incat medicii si categoriile profesionale sa-si poata asuma controlul asupra unui anumit segment al societatii, care mai inainte era controlat de Biserica si de tribunale.

Dupa cum vedem, trei teorii independente una de alta, cauta in mod diferit sa explice unul si acelasi fenomen. Fiecare din ele cauta sa patrunda in taina de nepatruns sufletului omenesc, pentru a face lumina ca intr-o pechera intunecata fara iesiri... Oricare din ele are pretentia ca poate fi acceptata, in aceeasi masura in care, la o analiza serioasa, poate fi si respinsa.

Mult mai plauzibila este invatatura crestina despre natura cazuta care poarta in sine ranile pacatului. Asa cum in natura din jurul nostru s-au produs dezordini care ii tulbura viata, tot astfel si in natura omului, atat biologica, cat si spirituala, si-au facut aparitia tot felul de contradictii care-i macina existenta. Referindu-se la neamurile care "au schimbat adevarul lui Dumnezeu in minciuna si au cinstit faptura si i-au slujit ei in locul Creatorului", Sfantul Apostol Pavel arata ca "pentru aceea i-a si lasat

Dumnezeu in patimi de ocară, căci și femeile lor și-au schimbat randuiala firească... la fel și bărbații, s-au aprins în pofta lor unul către altul... Și precum ei n-au reușit să aibă pe Dumnezeu în conștiință, așa i-a lăsat Dumnezeu pe ei cu mintea neîncercată ca să facă cele ce nu se cade..." (Romani 1, 25-27). Părinții Bisericii au arătat de asemenea că odată cu apariția afectelor s-au dereglat și instinctele, înțat, plăcerea, de pildă, în loc să fie mijlocul prin care se exercită instinctul, se transformă în scop, și astfel funcția spirituală a omului se întunecă și cade în animalitate, sau chiar mai prejos... Mintea, ca lumina a sufletului, se transformă sub dominația instinctelor oarbe, în instrumentul de motivație și iscodire a noilor și variatelor forme de dezvoltare a patimilor înrobitoare. Este ceea ce Sfântul Apostol Pavel numea "mintea carni" (Coloseni 2, 18).

Pentru a arăta că *homosexualitatea* este *patima*, așa cum o numește Apostolul, vom indica prin similitudine, că *patimile* reprezintă o *patologie organică și sufletească a principalelor instincte omenești: de apărare-atac, alimentară (de nutriție), de reproducere și social*. Așa, în instinctul de apărare-atac apare ce este cunoscut sub numele de "Killer instinct", ca forma violentă de manifestare a unei dorințe pe care noi o numim bizară, fiindcă creează un permanent pericol social. Aceasta transformă societatea omenească în junglă, făcând ca omul să se manifeste asemenea unui animal feroce, ce nu cunoaște regulile comportamentului față de alții. Există, apoi, în viața spirituală a omului predispoziția cleptomaniei. Aceasta devine pasiune, dominantă a vieții, necesitate de comportament ce se timbrează cu stigmatul lui "moral insanity", adică imbecilitatea conștiinței morale care face confuzia între bine și rău, neputând astfel să-și îndeplinească menirea. Există, apoi, în cadrul instinctului alimentară forme degradante, precum bulimia și eclimia, ca forme devorante ale lacomiei după mâncare, sau anorexia, ca lipsa a poftei de mâncare, ca un simptom maladiu al fiziologiei umane. La fel există și o înșatietate după bunurile materiale, înțat omul își pierde echilibrul necesarului, și degenerază fie în destrăbălări, fie în zgărcenii, devenind chiar ridicol în comportament, asemenea lui Harpagon sau lui Hagi Tudose, din cunoscutele piese cosmice. În ce privește instinctul de reproducere, discuțiile primesc un caracter de profuzime. Dacă celelalte forme instinctive întretin și protejează viața, instinctul de reproducere are viața în sine și o transmite mai departe. De aceea, impulsul care îl susține nu este simpla plăcere, ci și iubirea (*eros*), indicând o angajare integrală a sufletului omeneșc, ca libertate, conștiință și afecțiune. Iar când acest instinct care transmite odată cu viața și informația genetică a speciei și persoanei umane este exercitat fără randuiala care conduce la atingerea scopului sau și a menirii omului de a trăi în urmași, putem spune că pe bună dreptate remarcă Nicolae Paulescu că *patima reprezintă o dereglare a instinctelor omenești: "Patima nu e altceva decât căutarea*

exclusiva a plăcerii ce rezulta din satisfacerea unei trebuințe instinctive deviate (adică, al cărui scop natural este ignorat, neinteles sau chiar – nu de putine ori – dinadins relativizat)” .

La capatul acestui periplu putem spune că suntem de acord cu Sfantul Apostol Pavel, considerând homosexualitatea o *patima*, fiindcă reprezintă o deviere a instinctului de reproducere de la scopul său.

Să vedem dacă este *patima de necinste*.

Răspunsul afirmativ este motivat de faptul că reprezintă o aberație de la ordinea firească, coborându-l pe om sub condiția animalică...

Este *patima de necinste* și prin modul violent, grotesc și scarbos în care este practică de cele mai multe ori, producând dezordine sociale și trezind o adevărată repulsie din partea celor ce nu o acceptă.

În sfârșit, homosexualitatea reprezintă un eșec moral și existential, prin pierderea omenirii omului de a se împlini pe sine însuși prin urmași. În actul creației Dumnezeu a dat viața barbatului și femeii, imprimându-le menirea de a fi “un singur tru”, în scopul perpetuarii neamului omesc. În fața acestei realități evidente, homosexualitatea reprezintă un abuz salbatic, o aberație lipsită de finalitate; un eșec al instinctului de conservare a speciei umane.

Cu toate acestea, Biserica nu-i poate abandona, nici parasi pe acești oameni, dintre care majoritatea sunt, cel puțin prin botez, dacă nu din convingere, fiii ei. Deviza creștină este: “uraste pacatul, dar iubeste pe pacatos!”. Hristos a venit să caute pe fiul risipitor și oaia cea pierdută, precum și să vindece pe cel bolnav, fiindcă cei bolnavi au nevoie de doctor.... Este adevărat că la început Biserica acorda sancțiuni grele pentru astfel de pacate. Va trebui acum *mai mult să-i înțelegem pe oameni, decât să-i judecăm cu asprime pentru faptele lor*. Cu tot pacatul care îi stăpânește, se cuvine ca Biserica să și-i apropie pentru a le oferi harul tamaduior. Se cuvine mai mult ca oricând să aplicăm cu încredere *pedagogia divină a recuperării celor pacatoși, îndepărtați de Biserica, căzuți pradă plăcerilor și patimilor care îi stăpânesc...* Căci, pe drept cuvânt, sublinia marele om de știință creștin, Nicolae Paulescu, că “din admirabilă desfășurare a actelor instinctive omul este inclinat să remarce și să retina senzațiile plăcute care însoțesc îndeplinirea actelor respective. Și în loc de a se înalta până la scopul instinctului, el nu mai urmărește decât plăcerea devenită unică țintă a activității sale” . Dar abordarea cu optimism a apropierii și îndepărtării omului pacatos este motivată de faptul că, spre deosebire de animale, “*omul are facultatea de a transforma instinctele în acte voluntare; cu alte*

cuvinte, singur omul are posibilitatea de a cunoaste scopul trebuintelor instinctive si a delibera asupra mijloacelor si momentelor oportune satisfacerii lor” .

In acelasi timp aprinderea necontrolata a patimii poate fi temperata, stapanita si indepartata prin puterea constiintei care are un rol esential de infranare, umanizand pornirile inconstiente. Un om de stiinta arata ca “a te putea stapani este o dovada de maturitate a sistemului nervos, un exemplu de model cum activitatea perfectionata a scoartei cerebrale poate domina functiile elementare ale centrilor inferiori. Functia de infranare sau de inhibitie a reflexelor simple... va atinge un grad inalt, ea transformandu-se intr-o adevarata trasatura de caracter, intr-o capacitate de stapanire care consta in a-si putea infrana unele reflexe, de a le domina cu ratiunea” .

La acestea adaugam ca mijloace esentiale de educare a firii cazute si tiranizate de aprinderea necontrolata a placerii, puterea de convertire a rugaciunii, a cuvintului lui Dumnezeu si a harului Sfintelor Taine. Parintii Bisericii arata ca acestea poarta in sine *conversio amoris*, adica transformarea iubirii egocentrice, salbatica si animalica, in *iubire neprihanita fata de Dumnezeu*. Revarsandu-se in suflet iubirea lui Dumnezeu, instinctul este pus sub instanta constiintei, incat nesabuita pofta se poate preface intr-un dor spiritual dupa cele dumnezeiesti, iar placerea oarba poate fi luminata de bucuria curata a conlucrarii de bunavoie a mintii cu darurile lui Dumnezeu.

Conchidem ca homosexualitatea este intr-adevar o patima de necinste, dar cei ce o practica pot fi recuperati ca fii ai Bisericii, pentru imparatia lui Dumnezeu.

DESPRE HOMOSEXUALITATE⁶

de Pr. Constantin Balauca

Sfanta Scriptura ne relateaza ca, in vremea lui Lot, Dumnezeu a ars cu foc si pucioasa doua cetati: Sodoma si Gomora. Le-a sters definitiv de pe fata pamantului, aceasta petrecandu-se doar o singura data in istoria mantuirii. Nici o alta cetate nu a mai fost pedepsita in acelasi mod. Disparitia lor a fost strict legata de prezenta in acele cetati a unui greu pacat, acela al homosexualitatii, pacat care caracteriza pe toti locuitorii celor doua cetati, "de la tanar pana la batran" (Fac. 19, 4)).

Homosexualitate - perversiune sexuala care consta in atractia sexuala fata de indivizi de acelasi sex; pederastie, inversiune sexuala, invertire sexuala (def. din DEX 1998).

Crestinii nu sunt chemati sa judece oamenii, ci sa se judece pe ei insisi si sa (se) ajute pe ceilalti ca sa scape de acele stari de pacatosenie care imbolnavesc si slabesc pacea si buna randuiala a fiecarui om, in parte, si a lumii intregi, in totalitate. Aceasta atitudine este determinata de faptul ca orice crestin este constient ca pacatul este o destabilizare a relatiei cu Dumnezeu, o alterare a ordinii divino-umane in Biserica lui Hristos, in lume. Din acest motiv "dusmania" noastra este indreptata impotriva pacatului (dornica de descoperirea izvorului raului si de anihilare a activitatii acestuia in si prin oameni), si nicidecum impotriva omului care greseste sau pacatuieste. Noi, crestinii, stim ca Tatal "toata judecata a dat-o Fiului" (Ioan 5, 22) si de aceea, inainte de a ne erija in vajnici judecatori ai oamenilor (uneori, datorita excesului de zel, uzurpam judecata si dreptatea Sfintei Treimi) ne straduim sa identificam si sa ajutam la extirparea raului care capata chip si concretete in lume, prin oameni. In felul acesta recuperam pentru noi sensul intruparii Mantuitorului nostru Iisus Hristos care a venit sa vindece, sa lumineze, sa indrepte, sa mantuiasca. Bucuria noastra, ca si "fii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1, 12; I Ioan, 3, 1) si "prietenii ai Sai" (cf. Ioan 15, 14) se implineste atunci cand

⁶ Extras din "Vestitorul Ortodoxiei" nr. 320 - 321

oamenii isi recastiga libertatea, demnitatea si fericirea de a trai dupa darul lui Dumnezeu. Crestinul adevarat nu se bucura nici macar de suferinta aceluia pe care il socoteste chiar cel mai mare dusman al sau. Crestinul autentic nu se lasa patruns de sensul si masura unei dreptati pur umane, fie aceasta logica, coerenta si imediata: logica Crucii, chiar daca este nebunie in fata lumii (cf. I Cor. 1, 18), este singura cale pe care omul lui Dumnezeu doreste sa o parcurga, pentru ca stie ca aceasta presupune, eventual, suferinta lui spre purificarea necesara vederii si dobandirii Invierii de dupa Rastignire. Hristos a iertat inclusiv pe cei care L-au batjocorit sau L-au rastignit. Credem in Adevarul Sau descoperit noua si voim sa mergem liberi si constienti pe aceasta Cale, atenti la ceea ce se petrece cu noi, cu sufletele noastre si mai apoi privitori si la pacatele altora care pot sa ne strice randuiala vietii. Este de la sine inteles ca nu putem sa ne aplecam spre a cauta pietre de lapidat pana ce nu am depietrificat sufletele noastre, pana ce nu am dat putinta Duhului Sfant sa largeasca inimile noastre, incat sa incapa in atentia dragostei noastre atat Dumnezeu, cat si lumea intreaga.

Noi nu vrem sa-i judecam definitiv pe homosexuali. Dumnezeu va face cand va voi El toate cele de trebuinta lumii Sale. Vrem ca noi, prin aprofundarea resorturilor acestui rau, sa ne pazim de cadere si sa-i ajutam pe homosexuali, atat cat este cu putinta, sa inteleaga ca drumul pe care au apucat este unul care sfarseste in foc: nu neaparat in cel material cat, cu siguranta, in cel spiritual, duhovnicesc, vesnic.

Homosexualitatea nu este o degenerare genetica, asa cum incearca unii sa acrediteze aceasta teza, incercand sa justifice pacatul prin mecanicitatea genetica si sa deculpabilizeze pe cei atrasi de dosnicii sexuale. Homosexualitatea se dobandeste, in general, in mod voluntar (fie aceasta vointa rezultatul unei decizii interioare sau al influentei factorilor externi care duc la acceptare). "Cauzalitatea" trebuie cautata in conditiile de crestere si educare a celor care devin, treptat, homosexuali, si in consimtamantul ulterior, exprimat dupa ce fiecare isi da seama de ceea ce se petrece cu el. Nivelul cultural, moralitatea familiei si a locului vietuirii, prezenta sau nu a unei educatii atente si active in familie, in biserica, in scoala si in societate, prezenta sau nu a dragostei si responsabilitatii parintilor in cresterea copiilor, activitatile ludice, calitatea imaginilor si a textelor mass-mediaticice, violentele sexuale sau experientele sexuale din copilarie, active sau pasive, etc., sunt realitati care determina cresterea si maturizarea sexuala a fiecarui individ in parte.

Aproape toti homosexualii experimenteaza momentul muștrării de constiinta: unii dintre acestia cel puțin o data in viata lor, altii chiar in permanenta, isi dau seama de mizeria acestui tip de sexualitate (masculina sau feminina), inteleg anormalitatea alegerii facute, pricep ca manifestarea lor

este una impotriva naturii, ca actioneaza impotriva legilor si sensului insusi din creatie. Isi dau seama ca "stilul" lor de viata, daca prin extensiune ar deveni "stilul majoritar" in lume, ar duce in mod inerent la disparitia acestei lumi prin autoagresiune asupra vietii. Faptul ca multi dintre ei incearca sa obtina in diferite tari ale lumii legi pe seama carora sa se poata casatori si/sau sa poata adopta copii in mod legal, denota ca sunt constienti de pierderea vinovata a doua valori fundamentale: familia si procreatia. Multora dintre ei, acolo unde constiinta sociala si legea le-o permite, nu le place doar sa "convietuiasca". Vor sa fie considerati o "familie" cu toate efectele acesteia, pentru ca legea nescrisa din inima (darul fiintial al lui Dumnezeu) ii cheama la ordinea divina indreptata spre fericirea omului (chiar daca ei incearca sa justifice aceasta prin aceea ca fiind casatoriti legal nu se mai simt psihologic "marginalizati"). De asemenea, traind impreuna, constata ei insisi ca viata si dragostea, cand se intalnesc, vor sa se exprime, dand viata unei alte fapturi care sa perpetueze aceste valori vesnice. Evident, ei nu pot naste, nu pot darui lumii viata, ci moarte si, in consecinta, recurg la cererea insistenta a unei legiferari care sa inlesneasca infierea sau, mai nou, cum se petrece deja in unele tari, nasterea in vitro cu inchirierea panteceului unei femei (contra cost sau nu) sau clonarea unui copil. Inchipuiti-va ce experienta ar putea avea acesti copii in "familia" unde ar descoperi ca mama si tata sunt doua cuvinte lipsite de sens, ca "mama" este un barbat (si, prin urmare, nu poate fi mama) iar "tata" este unul care nu vrea sa fie in mod natural tata, pentru ca nu crede in valorile care ii pot aduce apelativul si fericirea de un autentic tata. Bietii copii...

Lucrurile sunt incomparabil mai grave cand atrasi de pacatul sodomiei sunt unii dintre crestini. Pentru acestia nu ar exista decat doua posibilitati: reconvertirea la Crezul crestin si la reaffirmarea modului de viata natural, divino-uman, inscris in firea omului, sau lepadarea in mod public de Dumnezeu si de Biserica si, in consecinta autoexcluderea din sanul comunitatii crestine. Aut, aut: tertium non datur. Crestinul care a cazut in pacatul homosexualitatii stie ca Dumnezeu il asteapta sa se intoarca, ii intinde permanent o Mana in care sta mai putin batul si mai mult harul, binecuvantarea, spre restaurare intru Hristos. El stie ca aceasta experienta intunecata trebuie sa-i fie moment de rascruce, de criza, de autojudecare inainte de Infricosata Judecata a lui Hristos. El poate sa-si dea seama ca dosniciile sexuale, care nu tin cont de sensul chipului lui Dumnezeu, il apropie si il face sa se asemene cu chipul Printului lumii care zace in cel rau (cf. I Ioan 5, 19).

Crestinul care a poposit prin odaile cetatilor pierzaniei este chemat sa-si dea seama de mutismul acelei lumi homosexuale, de lipsa de dialog cu viata, cu adevarata dragoste, cu persoana umana. Acest crestin poate sa inteleaga ca

experienta homosexuala nu are nimic de a face cu dragostea ci doar cu implinirea plina de lasitate si de egoism a pornirilor sexuale: actul sexual intre doi de acelasi sex nu are nimic din daruirea dragostei creative si nu poate duce la nasterea de prunci care sa "tulbure" si sa "complice" in mod fericit viata lor. Poate acest crestin sa vada ca viata sexuala fara de copii umple lumea de non-sens. Rostul lumii se vede in surasul si in lumina ochilor copiilor care au simtit inainte de a pricepe ca parintii lor i-au nascut cu adevarat din impartasirea reciproca a dragostei responsabile.

Pentru crestinul cazut, o viata homosexuala, traita doar pentru placeri materiale si trupesti, este o viata care vine in contradictie totala cu viata crestina. Homosexualitatea este o invitatie deviata de a trai doar clipa, fara nici un fel de responsabilitati fata de terti: este o autoizolare intr-un univers stramt si gol care vrea sa exporte si altora limitarea si non-sensul sau. Este o viata lipsita de perspectiva, pentru ca priveste doar spre ea insasi, excluzand vesnicia autenticei iubiri. In aceasta ordine de idei, crestinul intelege ca homosexualitatea este o manifestare tragica a raului, a diavolului, care incearca cu disperare, sa il conduca pe om spre moarte, atat duhovniceste, cat si trupest, pentru a ucide darurile lui Dumnezeu: viata si dragostea. Irosirea vietii aici si pierderea vietii vesnice nu dau nici un rost existentei. Asasinarea dragostei pentru afirmarea placerii impotriva naturii coboara omul mult sub stadiul de animalitate. Numai asa se poate intelege de ce Dumnezeu a intervenit atat de brutal asupra celor doua cetati biblice.

Actul sexual are taina, frumusetea si bucuria iubirii impartasite care, pentru crestin, capata incununare atunci cand este realizat intre sotul si sotia uniti in dragostea fara de sfarsit pe care Dumnezeu o daruieste acelora care doresc sa traiasca impreuna, in unitate si comuniune, pentru a se indumnezei. Contrafacerile si devierile actului sexual sunt straine de bogatia si pacea implinirii vietii sexuale in familia crestina, unde randuiala asumata nu are gustul amaraciunii constrangerii, ci exprima mireasma libertatii traite dupa darul lui Dumnezeu de care ne vorbeste cu atata intelepciune Sfantul Apostol Pavel. Libertatea crestina in viata sexuala a familiei innobileaza pe sotii, umplandu-i de bucurie si fericire, atmosfera in care copiii se nasc si traiesc.

Crestinul intelege ca actul sexual experimentat si impartasit in sanul familiei, intre cei doi sotii binecuvantati de Dumnezeu, nu epuizeaza continutul vietii crestine, nu este capatul drumului care duce spre Dumnezeu. Viata sexuala este un aspect al minunii care se exprima prin viata insasi. Exista alte nenumarate valori si bucurii care converg spre definirea unei vietii fericite. Nu putem izola un aspect al vietii si sa-i dam "aura" de plinatate, de totalitate. In aceasta ordine de idei, exacerbarea aspectului in detrimentul intregului duce intotdeauna la idolatrizarea creatului in locul

Creatorului, iar aceste exagerari slabesc viata, randuielile ei si sfarsesc, nu de putine ori, in dramatice stari conflictuale interne si externe care avertizeaza ca tragedia este pe aproape.

Crestinul simte si pricepe ca nu poate intretine prietenii cu cei care si-au facut di homosexualitate crezul vietii lor. Sf. Ap. Pavel ne avertizeaza in acest sens: "Nu va lasati inselati. Prietenii rele strica deprinderile bune. Treziti-va cum se cuvine si nu pacatuiti." (I Cor. 15, 33-34). Din acest motiv crestinul se simte obligat sa ia o atitudine clara si transanta fata de homosexualitate si de promotorii acesteia. Crestinul ii respecta pe acestia, dar evita orice raport, de orice natura, cu oamenii care au ales drumul spre Sodoma. Este superfluu de mentionat ca un crestin nu poate accepta "maestri" homosexuali. Daca la nivel de raport cetatean - institutie publica crestinul nu poate refuza dialogul de lucru cu un eventual functionar homosexual, se intelege ca nu poate accepta acelasi lucru in scoala unde invata copiii sai sau in institutiile unde copiii lui sunt obiectul vreunui fel de activitate educativa. Cu atat mai mult, nu poate accepta nici macar dialogul cu cei care se declara crestini, dar fac parte din tagma homosexualilor, fie acestia laici sau, si mai grav, clerici (indiferent de gradul clerical avut in Biserica). Daca ar fi vorba despre clerici se stie ca acestia trebuie caterisiti imediat, fara putinta de apel (vezi can. 25 Apostolic). Acestia nu mai pot fi calauze spre Dumnezeu. Indreptarea clericului aflat in acest pacat este un lucru de dorit si imbucurator dar el nu mai poate sluji altarului niciodata chiar daca, indreptandu-se, ar ajunge de ar invia si morti (Sf. Vasile cel Mare).

Biserica, prin Sf. Parinti, a dat cateva canoane privitoare la acest inspamantator pacat. Ele nu sunt atat de multe pe cat ne-am fi asteptat sa fie. Probabil ca rusinea abordarii unei asemenea grozavii a determinat pe Sfintii Parinti sa nu insiste mai mult decat era strict necesar in disciplinarea canonica a acestei mizerii.

Can. 7 al Sf. Vasile cel Mare: "stricatorii de parte barbatesca si stricatorii de animale si ucigasii (...), sunt vrednici de aceeasi pedeapsa". "Pedeapsa" prevazuta pentru pederasti este, ca si in cazul adulterului, de 15 ani de indepartare de la Sf. Impartasanie (cf. Can. 58 al Sf. Vasile). Este evident ca, in zilele noastre, "pedeapsa" aceasta trebuie sa fie coroborata cu o intensa activitate de iluminare si recuperare a penitentului, tinand cont de faptul ca oamenii au pierdut practica si intelesul deseii impartasiri.

Can. 62 al Sf. Vasile cel Mare: Celui ce a aratat imoralitate in cele barbatesti, i se va hotara timpul de penitenta ca celui ce nelegiuieste intru adulter".

Can. 4 al Sf. Grigorie de Nyssa: "(...) din cauza aceasta indoit s-a hotarat timpul pedepsirii pentru cei ce s-au spurcat (...) prin turbarea asupra partii barbatesti; (...) se va vindeca cu aceeasi pedeapsa ca si pacatul greu al

desfranarii; numai ca se va dubla timpul". Am citat doar locul care ne intereseaza deoarece textul canonului este foarte lung. Sfantul Grigorie, pentru pacatul desfranarii, dupa calculele sale, prevede o pedeapsa de 9 ani, iar pentru sodomie prevede dublarea acestora, adica o pedeapsa de 18 ani. Este mult mai sever decat Sfantul Vasile, desi in cuprinsul aceluiasi canon vorbeste despre scurtarea timpului ascultarii in favoarea celor ce au zel mai mare spre indreptare.

Exista doua canoane, 20 Ancira si 87 Trullan (VI Ecumenic) care prevad o pedeapsa mai redusa pentru pacatul adulterului. Cum pacatul homosexualitatii este echivalat cu cel al adulterului, se intelege ca si acesta se pedepseste cu 7 ani de neimpartasire.

Sfantul Ioan Postitorul merge mai departe si in canonul 20 reduce si mai mult epitimia daca penitentul "in fiecare zi, dupa ceasul al 9-lea (ora 15 p.m.) se va multumi cu mancaruri uscate si va face cate doua sute cincizeci de metanii pe zi. Iar de va neglija sa faca acestea, va astepta sfarsitul timpului hotarat de Parinti".

Diferitele moduri de tratare a acestui pacat ne dau posibilitatea adecvarii tratamentului canonic in functie de starea specifica a fiecarui penitent in parte. Prezenta pocaintei si intensitatea acesteia conditioneaza aplicarea unui canon sau al altuia. Oricum, lunga instrainare de Sf. Impartasanie in urma pacatului homosexualitatii indica gravitatea acestuia si decizia Bisericii de a nu tolera pacate care in lumea antica, precum astazi, erau la moda.

Ca si concluzie: fiecare este liber sa-si traiasca viata cum crede de cuviinta, cu conditia ca aceasta sa nu dauneze vietii celui alt. Crestinul insa, nu poate accepta pacatul homosexualitatii ca fiind normalitate sau "alternativa sexuala". Daca pe necrestinii sodomiti nu este chemat sa-i judece, in schimb, fata de confratii "crestini" adepti ai homosexualitatii trebuie sa aiba o atitudine transanta, fara umbra de echivoc. Toleranta si ingaduinta in special fata de confratii crestini este partasie la pacate straine, stare care ne-ar indeparta de ascultarea lui Lot si ne-ar apropia de neascultarea femeii sale care, intorcandu-se cu parere de rau spre cetatea nelegiurii, s-a transformat in stalp de sare (Fac. 19, 15 si 26).

TEOLOGIE SI BIOETICA - HOMOSEXUALITATEA⁷

de Dr. George Stan, medic si teolog

După ce Dumnezeu a făcut cerul și pământul, după ce a populat apele cu vietăți, iar pământul l-a umplut cu verdeață, cu pomi roditori și tot felul de animale sălbatice și domestice (Facere 1, 1-25), deci după ce a creat toate condițiile necesare „existenței și dezvoltării integrale a omului pe pământ”, a zis: „Să facem om după chipul și asemănarea noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul” (Facere 1, 26). Și mai departe ni se spune: „și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; „a făcut bărbat și femeie” (Facere 1, 27), pentru că „a zis Domnul Dumnezeu: „Nu este bine ca omul să fie singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el” (Facere 2,18).

Așadar, Dumnezeu a făcut-o pe Eva nu numai ca să îi fie de ajutor lui Adam, ci și pentru ca acesta să nu fie singur, deoarece singurătatea înseamnă suferință.

Nici Dumnezeu nu este o singură persoană, pentru că în acest caz nu ar fi iubire.

Pentru că se completează reciproc, Adam și Eva sunt omul deplin. „Omul este o unitate completă, deci chip al lui Dumnezeu, pentru că unitatea sa de om se realizează în dualitatea personală neuniformă, ci complementară, de bărbat și femeie”. „Și a făcut Dumnezeu pe om... bărbat și femeie i-a făcut pe ei” (Facere 1, 27). „Vorbind de doi, Dumnezeu vorbește de unul singur”, notează Sfântul Ioan Gură de Aur.

Cele două aspecte (masculin și feminin) ale omului, „sunt în așa măsură inseparabile în iubirea lui Dumnezeu, că o ființă umană luată izolat și

⁷ Extras din cartea "Teologie si bioetica", Ed. Biserica Ortodoxa, Alexandria 2001

considerată în sine nu e deplin om. Nu e, așa zicând, decât o jumătate de om, într-o existență izolată de complementarul său. Nu e decât o jumătate neuniformă cu cealaltă jumătate.

Deosebirea complementară trupească redă și condiționează o diferență complementară sufletească. Aceasta nu face pe fiecare mai puțin om. Dar umanitatea este trăită de fiecare în alt mod și într-o completare reciprocă. Fiecare este la fel de om, dar integritatea umană și-o trăiesc numai împreună, în completarea reciprocă.

Cu alte cuvinte, această unitate umană diferențiată și complementară este o unitate conjugală. Ființa umană este o ființă conjugală. Perechea umană din rai era o pereche conjugală. Aceasta era căsătoria paradisiacă, avându-și baza în natura umană duală."

Așadar, cea dintâi familie a fost instituită în rai, „având ca preot și martor pe însuși Dumnezeu", care, după ce a făcut pe Adam și Eva „i-a binecuvântat zicând: creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul" (Facere 1, 28).

După învățătura Bisericii noastre, „familia este un așezământ dumnezeiesc și temelia vieții de obște. Ea se întemeiază prin căsătorie, adică prin legătura dintre bărbat și femeie, binecuvântată de Dumnezeu în fața Sfântului Altar. Această legătură răsare din imboldul firesc sădit de Dumnezeu în om: „de aceea va lăsa omul pe tatăl și pe mama sa și se va alipi de femeia sa și vor fi amândoi un trup" (Efeseni 5, 31).

Omul este creat pentru viața în societate (de obște), și cea dintâi formă a vieții de obște este familia.

În această familie, instituită și binecuvântată de Dumnezeu, se nasc copiii - viitorii membri ai societății și ai Bisericii - și tot aici primesc ei primele îndrumări de viață și primele învățături despre credința noastră, care se transmit astfel din generație în generație; în familie învață copiii să-și facă semnul crucii, să-și plece genunchii în fața sfintelor icoane și să se roage lui Dumnezeu - acasă și în Biserică; în familie se deprind cu postul, aici învață că trebuie să se spovedească și să se împărtășească și tot aici învață ce este fapta bună și ce este păcatul.

„Din cele mai vechi timpuri, poporul român a moștenit și a cultivat un respect deosebit față de familie, numită și «Biserica de acasă», având convingerea că este instituită și binecuvântată de Dumnezeu. Acest respect față de familie s-a concretizat în grija față de o viață curată și echilibrată în orice împrejurări, ajutorarea reciprocă a soților și a semenilor, nașterea de

prunci. Toate aceste valori au rămas peste veacuri trăsătura fundamentală a societății românești. Chiar în momentele de grea cumpănă, strămoșii noștri au știut să deosebească clar păcatul de virtute, firescul de nefiresc, normalul de anormal și, cu înțelepciune, au lucrat pentru înlăturarea răului și promovarea binelui."

Spre deosebire de felul în care este privită familia în societatea românească și de modul creștinesc în care poporul nostru își trăiește viața, în unele state din Europa și America, în numele drepturilor și libertăților omului, sunt lezate principii ale moralei creștine, legiferându-se ceea ce este împotriva firii, minimalizându-se astfel rolul și rostul familiei în societate.

Prezentarea păcatului împotriva firii ca normalitate se datorește faptului că trăim într-o societate secularizată, care face totul pentru „a orienta pe om mai mult față de lumea de aici, decât față de lumea spirituală”, în care „omul nu se mai prosternă în fața Rațiunii divine, ci începe să adore propria rațiune”, în care „religia creștină a încetat să mai joace un rol obiectiv în societatea europeană pentru a fi izolată în sfera subiectivismului personal... fiind definită ca o afacere de ordin privat,” și în care preceptele moralei creștine sunt înlocuite cu bioetica.

Homosexualitatea (desfrâul împotriva firii) o întâlnim de-a lungul istoriei, atitudinea față de ea diferind de la epocă la epocă și de la popor la popor. Astfel, vechii greci și evreii o respingeau, dar era acceptată la Roma și în Grecia.

Ceea ce vreau să remarc de la început este faptul că între desfrânații din trecut și cei din zilele noastre există o deosebire, și anume: aceștia din urmă vor ca desfrânarea să fie „legitimată, legiferată, instituționalizată, acceptată sau chiar impusă societății, ca fiind comportamentul normal de viață”.

Dacă în Evul Mediu homosexualitatea era sancționată cu pedeapsa capitală, încetul cu încetul lumea a început să manifeste toleranță față de ea.

Iluminismul, prin Voltaire, Jean-Jacques Rousseau, propunea „libertatea sexuală ca mijloc de eliberare a bărbaților și femeilor de civilizația creștină”.

Mai târziu, Charles Darwin afirma că „sexul fiind un instinct animalic”, nu are nici un rost „să fie legat de niște principii religioase sau morale”. Și aceasta datorită faptului că Darwin socotea omul ca produs al evoluției și nu creat de Dumnezeu, și ca atare nu are de dat seama pentru ceea ce face în fața nimănui.

Sigmund Freud susține că „sexualitatea este instinctul dominant” al omului și „încearcă să dea o bază științifică separării sexualității de procreare și orientării ei spre plăcere.”

La sfârșitul secolului al XIX-lea au început „să apară mișcările homosexualilor (inițial în Germania în 1897), care cereau libertatea și egalitatea în drepturi a lor, ca minoritate, cu majoritatea heterosexuală”. Aceste mișcări au atins perioada de vârf prin anii 1960, când, în paralel, avea loc și mișcarea feministă.

Toate mișcările acestea au loc în numele libertății persoanei, despre care Comisia și Curtea Europeană a Drepturilor Omului afirmă: „Constituie libertăți ale persoanei atât deciziile pe care aceasta le ia în momentul căsătoriei (asupra persoanei sau, mai nou, asupra sexului acesteia), asupra reproducerii, asupra îmbogățirii formelor de reproducere (prin recursul la noile tehnici reproductive, de tipul fertilizării in vitro și al transferului de embrioni, al donației de gârneți sau embrioni), sau a refuzului acestui drept (concretizat prin sterilizare și avort), precum și deciziile persoanei asupra morții sale (eutanasie, suicid).” Tot aici se include și dreptul de a dispune de propriul tău corp (prostituția).

Mișcările feministe americane au introdus conceptul de maternitate voluntară, care „trăgea o linie de demarcație între viața sexuală și procreare” și au cerut dreptul de avort, „ca singura posibilitate de control asupra corpului și destinului lor.”

Despre toate acestea am discutat cu alt prilej, așa că acum mă voi referi numai la decizia pe care o ia persoana în momentul căsătoriei - asupra persoanei sau asupra sexului acesteia.

Homosexualitatea (desfrâul împotriva firii) „constă în dorință erotică pentru un individ de același sex”, dorință care merge „de la o prietenie foarte erotizată, până la practici sexuale între cei doi parteneri, în care unul joacă rolul sexului opus. La bărbați poartă numele de pederastie, iar la femei, de lesbianism.”

Unii autori spun că „nu există o definiție a homosexualității, după cum nu s-a convenit asupra unei definiții a minorităților, în general. Calificările au oscilat între boală și comportament deviant, sfârșind prin a fi acceptată ideea existenței homosexualității ca minoritate sexuală”.

Alți psihiatri, în urma Congresului Mondial de Psihiatrie de la Rio de Janeiro, din 1994, spun că este fără temei tendința de a căuta motivații medicale

homosexualității, deoarece „orice homosexual este pe deplin răspunzător de comportamentul său, adică are discernământ”. Neavând cauze genetice, endocrine sau psihiatrice, deci neavând cauze medicale, „ea poate fi considerată un viciu și, ca orice viciu, are o influență cert nefavorabilă atât asupra individului însuși, cât și asupra familiei sale, asupra întregii societăți.” De aceea societatea trebuie să-i informeze pe tineri despre acest viciu pentru a-i apăra de degradarea morală spre care îi poate îndrepta o societate secularizată.

Plecând de la faptul că homosexualitatea este o patimă (sau un viciu), să vedem ce se înțelege prin patimă.

Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să amintesc că Dumnezeu l-a creat pe om din iubire, cu scopul de a ajunge la o comuniune deplină cu El.

Omul fusese creat „fără păcat în fire și liber în voință, dar fără de păcat nu ca inaccesibil păcatului”, ci ca având posibilitatea, datorită libertății, „să stăruie și să progreseze în bine, ajutat de harul dumnezeiesc”, sau să se abată de la bine.

Dumnezeu i-a dat omului această posibilitate de dragul libertății, căci „ceea ce se face cu sila nu este virtute”.

Atât de mult îl iubește Dumnezeu pe om, încât nu vrea să-l constrângă, să-i violeze libertatea, pentru că „nu este iubire fără respect”.

În fața libertății umane, Dumnezeu se face neatotputernic pentru că vrea ca omul „să crească în libertate prin efortul propriu, căci libertatea, ca semn al puterii spiritului, nu este numai un dar, ci și un rezultat al efortului pe care omul a refuzat să îl facă și a căzut în robia plăcerii simțurilor.” Poruncindu-i omului să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului, „Dumnezeu i-a poruncit de fapt... să rămână liber și să crească în libertate.”

Prin acest act de neascultare, omul s-a rupt interior de Dumnezeu și nu a mai răspuns lui Dumnezeu, „crezând că prin aceasta își afirmă libertatea, autonomia. Socotind că devine domn peste sine, a devenit sclavul său”, căci „omul este liber numai dacă este liber și de sine pentru alții, în iubire, dacă este liber pentru Dumnezeu, sursa libertății, pentru că este sursa iubirii.”

Starea de neascultare, ca depărtare de Dumnezeu, a făcut ca omul să privească „la ceea ce poate domina și la ceea ce îi poate satisface nevoile și plăcerile trupesti, devenite patimi. Patimile trupesti vor susține, la rândul lor, mândria omului care le satisface. Omul va fi mândru cu nevoile și cu patimile

sale exclusiv materiale", care „se vor justifica cu mândra lui pretenție de ființă autonomă."

Aceste patimi sunt socotite, după învățătura Bisericii, ca reprezentând „cel mai coborât nivel la care poate cădea ființa omenească", pentru că prin ele „omul este adus la o stare de pasivitate, de robie", deoarece ele „copleșesc voința, încât omul patimilor nu mai este om al voinței, ci se spune despre el că este un om «stăpânit» «robit», «purtat» de patimi."

Posibilitatea nașterii patimilor se datorește instinctelor, care „reprezintă aspectul de animalitate al firii noastre, accentuat după căderea din viața paradisiacă spirituală, unită cu Dumnezeu." în trăsătura lor animalică stă inferioritatea și nevinovăția lor, atâta vreme cât ele rămân „în granițele lor, servind existenței biologice" a omului. Într-adevăr, „instinctele sunt complexe de însușiri înnăscute și moștenite ereditar, corespunzând trebuințelor biologice ale individului", având „drept proprietate fundamentală... păstrarea integrității structurale și funcționale a individului". Atât timp cât instinctele sunt menținute în funcționalitatea lor biologică necesară conservării trupului, sunt nevinovate. Dar ele pot deveni rele sau bune. Ținute - prin voință - în limitele care le fac utile firii, instinctele sunt nevinovate; altfel, ele devin patimi; „ din trăsături animalice, ele devin trăsături diabolice, prin elementul spiritual care le colorează."

Referindu-se la patimă, profesorul N. Paulescu spune că aceasta nu este altceva decât „căutarea exclusivă a plăcerii ce rezultă din satisfacerea unor trebuințe instinctive deviate (adică al cărei scop natural este ignorat)". Cu alte cuvinte, patima este un instinct deviat.

Omul care transformă instinctul în patimă „nu remarcă și nu reține decât senzațiile plăcute care însoțesc îndeplinirea actelor respective. Și în loc să se înalțe până la scopul instinctului, el nu mai urmărește decât plăcerea, devenită unica țintă a activității sale".

De exemplu, instinctul de nutriție are „drept scop natural procurarea din mediul înconjurător a unor elemente care pot asigura celulelor unui organism materia și energia de care acesta are trebuință pentru a crește, a se reproduce și a funcționa."

Pentru omul care a transformat instinctul de nutriție în patimă, totul se reduce la plăcerea pe care o simte când consumă alimentele preferate, de care abuzează, consumându-le în cantități din ce în ce mai mari.

De asemenea, omul care a transformat instinctul de reproducere în patimă, nu mai vrea să țină seama „că acest instinct are înalta menire de a pregăti procrearea unei noi ființe omenești. Pentru el nu contează decât plăcerea ce rezultă din unirea sexuală, plăcere din care ajunge să facă scopul activității lui. Și pentru a abuza cât mai mult de această plăcere, libertinul - inferior animalelor - recurge la mijloace abjecte (masturbarea) și infame (homosexualitatea), fără a da înapoi chiar de la a comite crime (avortul) spre a împiedica realizarea scopului natural al acestui instinct".

Trebuie să reținem că în patimi se manifestă o sete fără margini de satisfacere, pe care cel împătimit nu o poate satisface niciodată. Ceea ce se spune despre stomac, că devine, prin lăcomie, o mare ce nu poate fi umplută, se potrivește pentru orice patimă.

Această neputință de satisfacere se datorește atât patimii, cât și obiectelor cu care caută să se satisfacă, pentru că acestea sunt finite, atât ca izvoare de satisfacție, cât și ca durată, căci prin consumație trec în ne-existență. „Chiar când patima are nevoie și de persoana umană pentru a se satisface, o reduce și pe aceasta tot la caracterul de obiect, sau vede și folosește din ea numai latura de obiect, scăpându-i adâncurile indefinite ascunse în latura de subiect."

Iar setea infinită a patimilor se explică prin faptul că omul, fiind înzestrat cu suflet, are o tendință spre infinit, „care se manifestă și în patimi" numai că „în patimi, această tendință este întoarsă de la autenticul infinit care este de ordin spiritual, spre lume, care dă numai iluzia infinitului."

Patima este ceva irațional. Totul pe lume este rațional, pentru că își are temeiul într-o rațiune divină. Iraționalitatea patimii se vede în faptul că, deși pățimașul este conștient că lucrurile finite nu pot răspunde aspirației lui după infinit, totuși el se lasă purtat de patimă, ca și când, prin ea, ar absorbi infinitul, nevrând să accepte că „infinitul adevărat este un spirit liber, care nu poate fi absorbit fără voia sa, căci este subiect cu care trebuie să intri în comuniune, ca libertate, cu altă libertate." De exemplu, deși lacomul știe că nici o mâncare nu-i va satisface vreodată lăcomia și că rațional ar fi să nu se lase chinuit de această patimă, el nu face acest lucru.

Cât privește patima despre care vorbim în rândurile de față - homosexualitatea - trebuie să spunem de la început că ea trebuie combătută, deoarece determină omul să comită păcatul. Păcatul este definit drept „călcarea cu deplină știință și cu voie liberă, prin gând, cuvânt sau faptă, a

voii lui Dumnezeu." Și pentru că „voia lui Dumnezeu se arată prin legile Sale, păcatul se mai numește și fărădelege."

Este adevărat că „nu este om care să fie viu și să nu greșească", dar păcatele personale nu sunt toate deopotrivă de grele, ci unele sunt păcate ușoare, sau care pot fi iertate, iar altele sunt păcate grele sau păcate de moarte, numite așa „pentru că răpesc credinciosului harul dumnezeiesc, care este viața lui, și-i pregătesc moartea, adică chinurile iadului."

Printre păcatele grele se numără și păcatele strigătoare la cer, numite astfel pentru că ele „tind a nimici imboldurile (instinctele) puse de Dumnezeu în firea noastră. Ele sunt atât de grele încât, mai mult decât altele, cer o răsplătire de la Dumnezeu chiar în lumea aceasta. Ele nu izvorăsc dintr-o slăbiciune a credinciosului, ci din vădita răutate sau perversiune a voii lui, fiind săvârșite cu precugetare."

Printre păcatele strigătoare la cer se numără și sodomia, „adică desfrâul împotriva firii, precum și împiedicarea cu știință a zămislirii de prunci și lepădarea lor."

Desfrâul împotriva firii se mai numește și sodomie, după locuitorii cetăților Sodoma și Gomora, care au pierit din cauza acestui păcat (Facere 19, 24-25). Tot în Vechiul Testament ni se spune: „Să nu te culci cu bărbat, ca și cu femeie; aceasta este spurcăciune" (Levitic 18, 22). Iar în Noul Testament sunt scrise următoarele, referitor la acest păcat: „Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat fireasca rânduială cu cea împotriva firii. Asemenea și bărbații, lăsând rânduială cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând cu ei răsplata cuvenită rătăcirii lor" (Romani 1, 26-27).

Prin urmare, Sfântul Apostol Pavel numește homosexualitatea păcat împotriva firii, deoarece Dumnezeu a înscris în ființa noastră legi pe care nu le putem ignora, fără a duce „firea la dezordine, la slăbirea și descompunerea trupului, din cauza slăbirii spiritului care-l ținea în ordine."

Într-adevăr, în Sfânta Scriptură se spune că Dumnezeu l-a făcut pe om... bărbat și femeie (Facere 1, 27). Aceste două aspecte - masculin și feminin - vor să arate că „unitatea sa de om se realizează în dualitatea personală neuniformă, ci complementară/de bărbat și femeie." Dumnezeu l-a făcut pe om bărbat și femeie pentru că „cel ce se unește cu o femeie prin căsătorie se completează atât de total cu ea, încât alcătuiesc o unitate. Bărbatul a devenit omul întreg prin această femeie sau viceversa. Dumnezeu însuși i-a

împreunat prin faptul că a făcut pe om bărbat și femeie, deci prin faptul că fiecare devine omul întreg în unirea cu celălalt, iar această unitate pe care și-a găsit-o fiecare nu se poate dezintegra și reface cu un alt partener. Nerespectându-se unul pe altul ca persoană, ci tratându-se ca obiecte de plăcere care nu țin mult, aceștia cad din demnitatea de om pe care au primit-o prin creație."

Când fariseii îl întreabă pe Mântuitorul dacă se cuvine ca omul să-și lase femeia pentru orice pricină, Acesta le răspunde: „N-ați citit că Cel ce i-a făcut, de la început i-a făcut bărbat și femeie ? Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va alipi de femeia sa, și vor fi amândoi un trup. Așa încât nu mai sunt doi, ci un trup" (Matei 19, 4-6).

Prin urmare, așa cum am arătat anterior, de la început l-a creat Dumnezeu pe om bărbat și femeie și a pus în firea lui legi, printre care și aceea de a se alipi de femeia sa, devenind astfel o unitate, un trup.

Unitatea umană nu se poate realiza în dualitatea personală uniformă, așa cum încearcă să ne convingă homosexualii (pederaști sau lesbiene), ci în dualitatea personală neuniformă și complementară.

Făcând pe om bărbat și femeie, „Dumnezeu însuși i-a împreunat, prin faptul că fiecare devine omul întreg în unirea cu celălalt", binecuvântându-i. Aceasta este legea sădită de Dumnezeu în firea omului și tot ceea ce este împotriva acestei legi este nefiresc, este împotriva firii.

Ca dovadă că perechea bărbătesc și femeiesc este naturală, conformă legilor firii, este faptul că la toate creaturile găsim această dualitate: bărbătesc și femeiesc. Numai că, „în timp ce animalul încătușat de instincte nu se abate niciodată de la legile naturii, omul", înzestrat de Dumnezeu cu libertate, „a ajuns să calce în picioare aceste admirabile legi, stabilite de Dumnezeu în vederea fericirii lui."

După învățătura noastră, „căsătoria, ca legătură naturală, pe viață, între un bărbat și o femeie," prin Taina Nunții, este sfințită și înălțată „la demnitatea unirii duhovnicești dintre Hristos și Biserică."

Pentru ca unirea dintre bărbat și femeie să fie desăvârșită, căsătoria trebuie să se bazeze pe o iubire desăvârșită, „în care se sintetizează atracția trupească și cea spirituală... aspectul spiritual căpătând un loc tot mai important în ea. Fiecare dintre cei doi înscrie în ființa sa tot mai multe semne de atenție, de înțelegere, de slujire și de jertfire din partea celuilalt", iar acestea „îi leagă tot

mai strâns, făcând să se penetreze de tot mai multă spiritualitate actele lor de iubire trupească."

În cazul homosexualilor, care practică desfrâul împotriva firii, nu mai putem vorbi despre o iubire jertfelnică, despre o iubire care spiritualizează unirea lor trupească nefirească, ci de satisfacerea unui instinct pervertit. Această patimă osândită de Biserică, „are nevoie de persoana umană pentru a se satisface, dar o reduce pe aceasta tot la caracterul de obiect, sau vede și folosește din ea numai latura de obiect, scăpându-i adâncurile indefinite, ascunse în latura de subiect."

Ba, lucru și mai grav este faptul că pățimașul nu-și dăunează numai lui, ci și altora, pentru că, de exemplu, în cazul nostru, homosexualul „uzează de alte persoane ca de obiecte ale plăcerilor lui, dar prin aceasta le face și pe acelea desfrânate, care caută, la rândul lor, să uzeze de alte persoane, ca de obiecte." Și astfel patimile produc haos între oameni, pentru că ele sunt opusul iubirii adevărate, singura care poate restabili armonia între oameni, și nu mai corespund scopului căsătoriei voite de Dumnezeu.

După ce a instituit cea dintâi familie în rai, familie ce-și avea baza în natura umană duală, Dumnezeu a binecuvântat-o, zicând: „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul" (Facere 1, 28).

De această binecuvântare s-au bucurat și se vor bucura toate familiile întemeiate după modelul căsătoriei paradisiace. Iar copii care se nasc în familie, pe de o parte sporesc unirea sufletească a părinților și, pe de altă parte, prin ei, părinții intră în relații mai bogate cu societatea.

Or, cuplurile de homosexuali - pederasta sau lesbiene - nu se pot bucura de această binecuvântare a lui Dumnezeu de a avea copii și atunci ei cer sus și tare să li se dea dreptul de a înfia copii.

Nu putem fi de acord cu această cerere, deoarece acceptarea ei ar însemna să condamnăm aceste ființe nevinovate să ajungă obiecte necesare satisfacerii poftelor nefirești ale homosexualilor, pentru ca, la rândul lor, aceștia să ajungă și ei să păcătuiască cu alte persoane, pe care le vor folosi tot ca obiecte care le satisfac patima.

Un lucru și mai grav este că homosexualii cer să fie legiferată pedofilia, pentru ca ei să poată întreține raporturi sexuale nefirești cu copiii. Deși această fărădelege nu a fost încă legalizată, „abuzurile sexuale asupra copiilor sunt practicate pe scară largă și sunt bine protejate." De menționat este faptul că în cazul practicării pedofiliei, homosexualii „sunt găsiți vinovați nu pentru

că au practicat pedofilia, ci pentru că nu au avut consimțământul copiilor, ceea ce duce la concluzia că pedofilia este permisă dacă există consimțământul reciproc."

Am arătat că homosexualitatea este un păcat strigător la cer și orice păcat este condamnat de Biserică. Dar Biserica nu-l condamnă pe păcătos, ci îl așteaptă ca să îl trateze prin mijloacele ei specifice de însănătoșire deoarece „tradiția Bisericii nu cunoaște păcate neiertabile”, cu condiția ca păcătosul să și le mărturisească la scaunul spovedaniei și să se căiască pentru ele.

Vorbind despre homosexualitate trebuie să reținem următoarele:

1. Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, făcându-l bărbat și femeie, pentru că „unitatea sa de om se realizează în dualitatea personală neuniformă, ci complementară, de bărbat și femeie."

2. Cea dintâi familie a fost instituită de Dumnezeu în rai, ca legătură naturală, pe viață, între un bărbat și o femeie, sfințită și binecuvântată apoi prin Taina Nunții.

3. Biserica „nu disprețuiește trebuința unirii trupești între bărbat și femeie... dar socotește că numai în căsătorie ea devine un mijloc de unire sufletească completă." Iar familia rezultată din căsătorie are responsabilitate și față de societate, pentru că „o familie sănătoasă este o celulă sănătoasă a edificiului Bisericii și societății".

4. Față de pofta trupească nu sunt decât două atitudini: sau înfrânarea de la ea în afara căsătoriei, sau satisfacerea ei în căsătorie, unde unirea trupească este transfigurată și spiritualizată prin unirea sufletească a celor doi.

5. În loc să facem educație sexuală tinerilor - cum vor unii - prin care se caută „să-l faci pe om un sclav al patimilor", avem datoria să le vorbim acestora despre castitatea pe care trebuie să o păstreze până la căsătorie. Trebuie să spulberăm din mintea oamenilor prejudecata conform căreia „abstinența ar provoca îmbolnăviri grave" și să-i ajutăm pe tineri „să-și formeze convingerea că respectarea normelor conviețuirii sociale în problemele sexualității constituie o expresie a demnității umane." De asemenea, trebuie să le formăm tinerilor o conduită responsabilă, aceasta presupunând „dezvoltarea largă a noțiunilor legate de facultatea normală pentru orice tânăr de a păstra sub control impulsurile sexualității, de a le canaliza și integra în cerințele comunității sociale, de a așeza relațiile cu sexul opus pe temeiul dragostei, al respectului și sprijinului reciproc."

6. Instinctele, necesare existenței noastre biologice, sădite în firea noastră de Dumnezeu, nu trebuie condamnate și nu trebuie să luptăm împotriva lor, ci trebuie numai să disciplinăm biologicul, nu să-l exterminăm. Noi avem posibilitatea să transfigurăm, să spiritualizăm instinctele, pentru că „punând frâu și măsură plăcerii de cele materiale, se produce un transfer al acestei energii a ființei noastre în favoarea spiritului, crescând plăcerea pentru bunurile spirituale. Plăcerea biologică, prin măsura ce i-o impunem, devine nevinovată; iar marele plus care a fost oprit de a se manifesta pe plan fiziologic s-a transfigurat pe plan spiritual.” Convertind în Hristos energia „care alimentează patimile în energie pusă în slujba virtuții”, omul dobândește „libertatea fiilor lui Dumnezeu.”

7. Patima, care este un instinct deviat, caută numai plăcerea care rezultă din satisfacerea instinctului. Așa s-a întâmplat și cu instinctul de reproducere, care are „înalta menire de a pregăti procrearea unei noi ființe omenești”. Omul pătimăș, rupt interior de Dumnezeu, caută numai plăcerea care rezultă din unirea sexuală, ca pe unicul său scop. În această patimă, homosexualul transformă persoana umană cu care își satisface pofta în obiect, făcând-o și pe aceasta desfrânată; iar aceasta se va folosi la rândul ei de alte persoane ca de obiecte necesare producerii plăcerii.

8. Pentru cei care nu vor să accepte că homosexualitatea este o patimă sau un viciu, le amintesc că alți autori încadrează sodomia în rândul perversiunilor sexuale, alături de:

- zoofilie sau bestialitate, adică practicarea raporturilor sexuale cu animale sau păsări;

- necrofilie, adică practicarea raporturilor sexuale cu cadavre.

Și enumerarea perversiunilor sexuale ar putea continua.

Este oare moral și logic ca aceste perversiuni sexuale să fie legiferate, instituționalizate și impuse societății ca manifestări comportamentale normale ale unui OM în societate? Eu cred că nu, iar legea nu are menirea de a apăra patimile și perversiunile, ci de a apăra firea umană în demnitatea ei.

9. Homosexualitatea, adică desfrâul împotriva firii, trebuie combătută pentru mai multe pricini, dintre care amintim câteva:

- sodomia este un păcat strigător la cer;

- este un păcat îndreptat împotriva legilor firii, după care unirea trupească se face numai între bărbat și femeie și numai în cadrul căsătoriei;

- la cuplurile homosexualilor lipsește iubirea jertfelnică, iubirea desăvârșită, care transfigurează și spiritualizează actele de iubire trupească din cadrul familiei întemeiate după modelul familiei paradisiace, fiind înlocuită de patimă sau poftă scăpată de sub controlul voinței;

- homosexualul vede în persoana cu care păcătuiește un obiect necesar satisfacerii plăcerilor lui, făcând-o și pe aceasta desfrânată;

- desfrâul împotriva firii zdruncină stabilitatea familiei, care reprezintă „o celulă sănătoasă a edificiului Bisericii și societății”

- prin practicarea pedofiliei, răul se întinde asupra unor ființe nevinovate;

- pretenția de a înfia copii, pentru a-i crește în mocirla păcatului lor, reprezintă un mare rău adus societății;

- contribuie la creșterea îmbolnăvirilor de SIDA.

10. Omul secularizat, rupt interior de Dumnezeu, nu mai are conștiința păcatului, nu mai știe de învățăturile Bisericii și se lasă purtat de mândra pretenție de ființă autonomă și de patimi, fără să se gândească ce preț va plăti omenirea pentru această decădere morală.

11. Nu este drept ca, pentru a fi primit în structurile europene, să ți se ceară să legiferezi un comportament care este împotriva legilor firii. În unele state din America (Texas, Arizona, Georgia), homosexualitatea este pedepsită cu închisoarea și nimeni nu-i etichetează pe cei de acolo ca fiind „neeuropeni” sau „neamericani”.

În acest sens, Prea Fericitul Părinte Patriarh Teoctist spune atât de convingător: „Structurile europene ne vor primi, contrar aparențelor, în sânul lor, cu specificitatea noastră, cu identitatea noastră creștină tradițională, dacă se vrea, totuși, un dialog și o bogăție de valori spirituale și nu o unitate impusă în mod artificial.”

12. Biserica condamnă păcatul sodomiei ca pe un păcat strigător la cer, dar pe cei care păcătuiesc îi așteaptă la scaunul spovedaniei, pentru ca prin mijloacele ei specifice de însănătoșire, să-i poată reda societății, scăpați de această patimă teribilă, care le face rău lor, semenilor și societății.

13. Chiar și în nedorita eventualitate a legiferării homosexualității, nu trebuie să ne temem, pentru că poporul nostru „și-a plămădit și hrănit ființa sa din Evanghelia Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Preceptele evanghelice au fost transmise din generație în generație, de la părinți la copii, de la Sfântul Altar al Bisericii și de la cel al familiei, ceea ce a dat naștere la un mod creștinesc de viață fundamentat pe valorile nepieritoare ale credinței în Hristos."

14. Respingând „iubirea necurată pentru a proteja și promova iubirea sfântă așa cum este voită de Dumnezeu, Biserica respinge tirania patimilor egoiste și fără rod de viață, pentru a proteja libertatea de a trăi în virtute și respinge ceea ce este împotriva firii, pentru a apăra firea umană în demnitatea ei."

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, Teologia Dogmatică Ortodoxă, București, 1978, vol. I, pg. 324.

Idem, op. cit., vol. III, pg. 120-121.

Idem, op. cit., pg. 121.

Învățătură de credință creștină ortodoxă, București, 1992, pg. 400.

Idem, ibidem.

Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Scrisoare deschisă adresată Senatorilor și deputaților Parlamentului României, iunie 2000.

Pr. prof. dr. Dumitru Popescu, Teologie și cultură, București, 1993, pg. 44.

Idem, op. cit., pg. 66.

Idem, ibidem.

Pr. Claudiu Dumea, Omul între „a fi" sau „a nu fi", București, 1998, pg. 25.

Idem, op. cit., pg. 26.

Idem, op. cit., pg. 27.

Idem, op. cit., pg. 28.

Gheorghe Scripcaru, ș.a., op. cit., pg. 136.

Idem, op. cit., pg. 107.

Idem, op. cit., pg. 109.

Constantin Gorgos, *Vademecum în psihiatrie*, București, 1985, pg. 46.

Gheorghe Scripcaru, ș.a., op. cit., pg. 136.

Rodica Năstase, medic primar psihiatru, doctor în științe medicale, „Homosexualitatea privită din punct de vedere psihiatric”, în *Homosexualitatea: propagandă a degenerării umane*, pg. 13.

Idem, ibidem.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, op. cit., vol. I, pg. 412.

Idem, op. cit., pg. 412.

Idem, op. cit., pg. 414.

Idem, op. cit., vol. I, pg. 468.

Idem, ibidem.

Idem, ibidem.

Idem, op. cit., pg. 472.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *Spiritualitatea Ortodoxă. Ascetica și mistica*, București, 1992, pg. 55.

Idem, op. cit., pg. 62.

Idem, ibidem.

Constantin Gorgos, op. cit., pg. 41.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, op. cit., pg. 62.

Nicolae Paulescu, *Instincte, patimi și conflicte*, București, 1995, pg. 100.

Idem, ibidem.

Idem, op. cit., pg. 101.

Idem, op. cit., pg. 103.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, op. cit., pg. 56.

Idem, ibidem.

Idem, ibidem.

Idem, op. cit., pg. 58.

Învățătură de credință creștină ortodoxă, pg. 351.

Molitfelnic, București, 1992, pg. 187.

Învățătură de credință creștină ortodoxă, pg. 356.

Idem, pg. 363.

Idem, ibidem.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, op. cit., pg. 68.

Idem, Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. III, pg. 120-121.

Idem, op. cit., pg. 123.

Idem, op. cit., pg. 123.

Nicolae Paulescu, op. cit, pg. 100.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. III, pg. 118,120.

Idem, op. cit., pg. 124.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, Spiritualitate Ortodoxă. Ascetică și mistică, pg. 56.

Idem, op. cit., pg. 60.

Pr. Claudiu Dumea, op. cit., pg. 36.

Idem, ibidem.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. III, pg. 91.

Idem, op. cit., pg. 121.

Idem, op. cit., pg. 127.

Idem, op. cit., pg. 125.

Pr. prof. dr. Dumitru Popescu, op. cit., pg. 51.

Petre Penciu, Alexandru Al. Gheorghiu, Alexandru E. Ghe, „Educația sexuală - parte integrantă a educației tinerei generații", în *Trecut și viitor în medicină*, București, 1981, pg. 700.

Idem, ibidem.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *Spiritualitatea Ortodoxă. Ascetică și mistică*, pg. 63.

Idem, op. cit., pg. 64.

Pr. prof. dr. Dumitru Popescu, op. cit., pg. 51.

Nicolae Paulescu, op. cit., pg. 103.

Constantin Gorgos, op. cit., pg. 46-47, conf. univ. V. Pre-descu: *Psihiatrie*, vol. I, București, 1989, pg. 196-197.

Pr. prof. dr. Dumitru Stăniloae, *Teologia Dogmatică ortodoxă*, vol. III, pg. 125.

Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, *Scrisoare deschisă Senatorilor și deputaților Parlamentului României*, iunie 2000.

Idem, ibidem.

Idem, ibidem.

DESPRE HOMOSEXUALI IN CONTEXTUL LUMII CONTEMPORANE

Revista Scara

Motto: *„Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat firească rânduială cu cea împotriva firii. Asemenea și bărbații, lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor”*

(Rom 1, 25-27)

Câteva precizări

Nu credem că ar fi de folos să facem o analiză a tuturor luărilor de poziție pe care, în ultimii ani le-am întâlnit la susținătorii și promotorii ideii – care încetîncet a căpătat consistență – homosexualității. Trebuie spus însă că această „îndeletnicire” ne este străină nouă creștin ortodocșilor români, cum de altfel le este străină tuturor creștinilor. Noi cunoaștem această anomalie sub numele de sodomie și știm, fără putință de tăgadă, că este pierzătoare de suflet. Știm totodată, medicii certifică fără loc de îndoială, că homosexualitatea este o boală gravă, cu consecințe deosebite pentru organism, pe de-o parte, și pentru întreaga societate, pe de altă parte. Credem că aceste lucruri sunt evidente, cum evident devine faptul că oricine își propune să genereze acest flagel vrea răul său pieirea celui căruia îl dă.

Deși lucrurile acestea sunt clare, deși nu trebuie să fii nici doctor, nici învățat, ci doar să ai minimul bun simț al creștinului, pentru a ști clar aceste lucruri, iată că la nivel de stat, sau mai mult, la nivel mondial altfel se pun problemele. Iar noi, parcă paralizați, privim fără să ne vină să credem dar și fără să intervenim la pregătirea sfârșitului nostru, de către specialiștii în economie, care se ocupă – iată! – mai mult de distrugerea sufletelor și ruina trupurilor noastre, decât de redresarea economică. Dar să încercăm

să pornim de la un capăt.

Pentru a putea să înțelegem acest fenomen al homosexualității și care sunt urmările lui trebuie să ne familiarizăm cu câteva alte noțiuni aparent diferite. Fără îndoială că ar trebui un adevărat studiu pentru acest lucru. Noi însă vom încerca doar să descoperim care sunt motivele pentru care astăzi se face atât de multă propagandă relativ la libertatea de a fi homosexual - adică libertatea de a fi împotriva firii omenești, sau libertatea de a fi împotriva lui Hristos - și, mai ales, care este scopul și cine stă în spatele acestei propagande.

Noțiunea cea mai importantă care ar trebui definită și clarificată este aceea de New Age, mișcare mondială cu o deosebit de mare putere. Vom încerca să trasăm câteva din liniile care definesc această mișcare pe plan mondial. Apoi vom reveni punctual la chestiunea homosexualității, care ne va apărea într-o lumină cu totul nouă.

Despre New Age sau înlocuirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos cu satan și împărăția întunericului

Știm că ea nu apare sub forma unui grup compact, de sine stătător, ce poate identificat ca atare. Lucrul acesta reprezintă o problemă pentru cei ce vor să o evite sau să-i descopere prezența în diferitele segmente ale societății. Trăsătura fundamentală ce o face cu atât mai greu de identificat este starea de organizare difuză în care se găsește, datorată în mare parte crezurilor ei de bază (sincretismului, panteismului, universalismului, etc.) la care ne vom referi mai jos.

Mișcarea New Age este o rețea, neînchegată ca structură, de indivizi și organizații ce susțin o viziune comună a unei „noi ere a iluminării și armoniei” (Epoca lui Aquarius), și care împărtășesc aceeași concepție despre lume și viață. Aceasta se întemeiază pe monism (totul este una), *panteism* (totul este Dumnezeu), și un fals *misticism*. Pentru a fi un adept al Noii Ere nu trebuie neapărat să devii oficial membrul unui grup, sau să mărturisești niște creduri particulare. Mișcarea este extrem de diversificată și cuprinde o mare mulțime de organizații cu interese diferite și creduri asemenea.

Din acest motiv, mișcarea nu poate fi categorisită cultică și nici nu se poate defini prin denumirea sociologică de sectă. Un editor de carte New Age a spus: „*Nimeni nu poate vorbi în numele întregii comunității New Age*”. În timpul

anilor '50 și până la mijlocul anilor '60, mișcarea New Age era asemenea unui iceberg gigantic cu peste 90% din masa lui aflată încă sub apă. Încetul cu încetul acesta a ieșit tot mai mult la suprafață încât am ajuns în zilele noastre ca mișcarea să fie reprezentată masiv în literatură, în artă și muzică, în cultura cinematografică, sau în învățământ.

Membrii new-age

Comunitatea New Age poate cuprinde persoane ce provin din diverse domenii de activitate, cum ar fi, medicina holistică, ecologie, activism politic, învățământ, yoga, astrologie și multe, multe altele. Adepți ai spiritismului, ocultismului, religiilor orientale, ai diverselor școli de filozofie, pot foarte ușor să se găsească sub umbrela generoasă a mișcării New Age și în ciuda deosebirilor de convingeri să creadă că doar unită omenirea va putea să atingă noi cote ale cunoașterii și împreună să evolueze la o conștiință cosmică.

Deși nu fiecare susținător al Noii Ere subscrie la aceste crezuri, majoritatea pot fi identificați după următoarele aspecte:

a) Se inspiră din mai multe surse ale „adevărului”. Pentru ei acesta nu poate fi unic, personal și abstract, ci relativ și subiectiv.

b) Se simt confortabil atât în prezența *Sfintei Scripturi* cât și a „*Evangeliei Acvariene a lui Isus Hristos*” de Levi Dowling, a revelațiilor „profetului somnambul”, Edgar Cayce, sau a sfaturilor entității spirituale pe nume Ramtha, un războinic lemurian în vârstă de 35.000 de ani, canalizat în transă de J.Z.Knight.

Apariția new-age

Unul dintre primii și cei mai importanți a fost transcendentalismul secolului al XIX-lea. Exponentul cel mai vizibil al acestuia a fost Ralph Waldo Emerson (1803-1882). Emerson și transcendentaliștii au fost cei ce au pus bazele apariției și formării mișcării New Age. Emerson a pretins că intuiția este mai presus decât simțurile în descoperirea „adevărului” și că Dumnezeu se poate revela omului prin intuiția lui. El a susținut că scopul religiei era o unire conștientă a umanității cu Dumnezeu. Și el a crezut că Dumnezeu a oferit revelație tuturor religiilor lumii.

Despre ei, Russell Chandler indica cum transcendentaliștii „au împrumutat din

belșug din scrierile sacre ale religiilor orientale și le croiesc în așa fel încât să se potrivească spiritului american de autonomie și autodeterminare, pregătind scena iluminărilor New Age-ului ce se vor afla în centrul atenției cu 130 de ani mai târziu”.

Câteva trăsături ale mișcării New Age

Sincretismul religios

Mișcarea New Age este *sincretistă*, adică combină și sintetizează învățături și principii religioase uneori complet contradictorii. Culege din învățăturile tuturor religiilor lumii și le redefinește sub forma acestei concepții mistice despre lume și viață: „Noi onorăm adevărul și frumusețea tuturor religiilor lumii, și credem că fiecare din ele conține o parte din Dumnezeu, un sâmbure al adevărului care să ne unească pe toți.”

Adepții New Age nu oferă un devotament exclusiv unui învățător sau unei învățături anume. Dimpotrivă, ei cred că Dumnezeu s-a revelat pe sine însuși, dar nu numai ci s-a revelat și în Buda, în Krishna și o mulțime de alți avatari. Că prin urmare, spun ei, Biblia nu poate face nici o pretenție de a fi singura revelație a lui Dumnezeu făcută omenirii.

Divinizarea umanității

Afirmația fundamentală a mișcării New Age este îndumnezeirea omului. Această perspectivă a fost adusă mai întâi în Renaștere. Ea apare acum din nou sub această formă. Crezul în divinitatea omului urmează celui în monism și panteism pentru că dacă totul este una (monism) și totul este Dumnezeu (panteism), atunci și noi oamenii suntem Dumnezeu. Beverly Galyean afirma că, „odată ce noi începem să vedem că toți suntem Dumnezeu, că avem atributele sale, cred că întreg scopul vieții devine reasumarea dumnezeirii din noi, a iubirii, a înțelepciunii, a înțelegerii și a inteligenței perfecte.”

Unitatea guvernării

Agenda politică a mișcării New Age este periculoasă în sine deoarece ea este bazată pe încrederea falsă avută în *potențialul uman* și nu în dependența de călăuzirea divină a unui Dumnezeu personal. Agenda politică a mișcării New Age mai este periculoasă deoarece nu recunoaște *valorile morale absolute* întemeiate pe Cuvântul lui Dumnezeu. Toate valorile ei morale sunt determinate cu subiectivitate. Totul este relativ. Relativitatea tuturor valorilor

morale este de asemenea învățată în școli prin intermediul unor programe de „clarificare a valorilor”, în realitate de modificare a lor. Iată ce recomandă guvernelor lumii organizația „The World Health Organization”, prescurtată WHO, prin rețeaua ei de oficii naționale și prin programul „Nations for Mental Health” ce dorește să-l implementeze în fiecare țară membra a O.N.U.:

Guvernele vor fi asistate să-și formuleze, să implementeze, să monitorizeze și să evalueze anumite politici de sănătate mintală... Politicile de sănătate mintală ar trebui să promoveze dezvoltarea optimă a sănătății mintale a populației.

O mostră de „gândire nesănătoasă” pe care un asemenea program dorește să o ajusteze la o nouă gândire ar fi următoarea: *Masele trebuie să învețe să nu se mai vadă ca indivizi, ci ca parte a unui întreg mai mare, a unui grup, a unei comunități, a planetei.*

Câteva dintre „clarificările” ce se promovează chiar acum în școlile americane sună în felul următor:

- *homosexualitatea n-a fost niciodată condamnată în Biblie.*
- *unii creștinii suferă de obsesia spiritului antihomosexual și descriu în termeni negativi stilul de viața homosexual, dar el nu este decât un alt stil de viață, o altă preferință sexuală.*
- *elevii din școli trebuie învățați să privească pozitiv homosexualitatea cât mai din timp posibil în procesul propriei lor explorării sexuale.*
- *oricine obiectează împotriva homosexualității este bigot, ignorant și un potențial criminal (se face vinovat de „hate crime” un delict de ură), etc.*

Agenda politică a mișcării New Age, în ce privește *guvernul unic mondial*, este periculoasă deoarece ea este întemeiată pe dorința omului de a obține absolutul în acțiunea liberă a omului ca și unică sursă de autoritate. Agenda politică New Age nu recunoaște autoritatea unui Dumnezeu suveran și omnipotent. Douglas Groothuis, un cercetător al mișcării, face următoarea observație: Conform agendei adeptilor New Age, trebuie pusă cărămida unui nou Babel care să proclame o (nouă) ordine a cărei unitate și direcție finală să fie opusă Creatorului (vezi *Geneza 11:1-9*). Entuziaștii noi ordinii mondiale au încercat să forțeze „*teza apostată a unității și egalității întregii umanități*” pentru a construi o „*ordine mondială unică și a inaugura un paradis fără Dumnezeu*” (Rushdoony, 1979). Asta este ceea ce susținătorii New Age încearcă să realizeze în zilele noastre, iar tentativa lor este deopotrivă zadarnică.

Guvernul global ce reprezintă o parte a agendei politice New Age susține nevoia unei *forțe planetare de poliție* pentru asigurarea securității. Doar aceia ce se înscriu în concepția monistă și panteistă despre lume și viață vor fi

îngăduiți să controleze această forță polițienească. Organizația „Planetary Citizens” (Cetățeni Planetari) sponsorizează în prezent „Comisia Independentă asupra Alternativelor Mondiale de Securitate” care cuprinde numeroși experți în pace, dezarmare, și sisteme de securitate ce vor crea „*un sistem global de securitate, prietenos, credibil și operabil*”. Sursa acestei unități este relativ clară. Mulți dintre cei ce sunt implicați în politica New Age se bizuiesc în mod evident pentru deciziile și acțiunile lor pe *revelații oculte*. Spre exemplu, mulți aderă la scrierile lui Alice Bailey.

Oprim aici scurtele precizări despre new age și modul de organizare care ne are pe noi creștinii ortodocși ca material de manevră. Credem că acum lucrurile s-au clarificat o dată mai mult în ce privește homosexualitatea. Fără discuție că despre această organizare a „noii ere”, s-ar putea scrie cu mult mai mult, fenomenul fiind de o mare complexitate și având adepți între cei mai importanți intelectuali ai omenirii, care nu sunt nici mai mult nici mai puțin decât „cărturarii” din *Evanghelie* pe care îi ceartă și îi mustră de multe ori Mântuitorul.

În România, Uniunea Europeană, prin Baroneasa Emma Nicholson, afirmă că problema discriminării homosexualității ne aduce ca stat pe ultimul loc al listei candidaților pentru integrarea în Uniunea Europeană. Cu alte cuvinte se condiționează intrarea României în forurile europene ale „lumii civilizate” de acceptarea practicării unui păcat împotriva firii. Mai mult, ne spune că nu putem intra în Uniunea Europeană dacă nu suntem împotriva lui Hristos. Și, culmea prostiei și a satanismului, „noi” ne dorim cel mai mult să intrăm în această uniune. Astfel guvernul Năstase nu a mai stat mult pe gânduri și a făcut tot ce trebuia făcut pentru a ne condamna în eternitate: a hotărât că homosexualitatea este un lucru normal în România, ca și cum ar putea cineva să hotărască sau nu peste cuvintele Mântuitorului. În fapt noi știm cine poate face acest lucru: dracu.

Motto: Dacă un om se culcă cu un om cum se culcă cineva cu o femeie, amândoi au făcut un lucru scârbos; să fie pedepsiți cu moartea, sângele lor să cadă asupra lor. (Leviticul 20:13)

Dacă din punct de vedere socio politic lucrurile referitoare la practicarea homosexualității nu ar fi fost clare, din perspectivă creștin-ortodoxă lucrurile sunt cum nu se poate mai clare. Ortodoxia numește ca păcat împotriva firii homosexualitatea prin Sfânta Scriptură, iar Sfinții Părinți sunt neînduplecați în această privință. Astfel suntem puși în fața încă unei separații între stat și Hristos – doctrina socio-politică antihristică a forurilor new age-iste găsesc

loc în necredința noastră și ni se strecoară în viața de zi cu zi - Emma Nicholson devenind mai importantă pentru noi decât însuși Dumnezeu!

În ce privește legislația veche a Bisericii, în canoanele Sfinților Părinți, „*stricătorii de parte bărbătească*”, cum îi numește Sfântul Vasile cel Mare (can.6) sau „*cei ce fac necuviință cu bărbații*”, cum le zice Sfântul Ioan Pustnicul (can.10) sunt supuși unor pedepse grele, ca excluderea de la împărtășanie pe 18 sau 15 ani (can.4 Grigorie de Nissa, can.62 Vasile cel Mare), plus post cu ajunare și mătăanii (can.10 Ion Pustnicul).

În *Pravila* lui Vasile Lupu din 1646 („*Carte românească de învățătură...*”, Iași, 1648) se revine la pedepsele capitale din *Vechiul Testament*, prescriinduse că cei ce fac „*lucru preste fire*”, sodomie, adică „*când se împreună neștine cu fiece obraz parte bărbătească*” (glv.39.zac.1), unii că aceștia, „*sodomleanii nu se ceartă numai cu moartea, ce și după moarte trupurile lor le bagă în foc de le ard*” (glv.39.zac.2). Tot cu moarte se pedepsesc pentru împreunare „*într-alt chip, iară nu cumu-i obiceiul muierilor*” ca și pentru lesbianism dacă plăcerea le-a fost deplină („*aruncă sămânța una la alta*” (glv.39 zac.12). Așadar Biserica, niciodată, nici tacit, n-a aprobat și nu poate aproba o practică care se abate de la morală, care contravine unor texte scripturistice și care încalcă prescripții din legiurile ei. Biserica nu numai că nu poate aproba homosexualitatea, ci, în conformitate cu învățătura sa, nu poată decât s-o condamne. Sfântul Apostol Pavel, vorbind despre păgânii idolatri „*care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii în locul Făcătorului*”, le spune Romanilor că tocmai din pricina acestor rătăcirii și căderi „*Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat firească rânduială cu cea împotriva firii. Asemenea și bărbații, lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor*” (Rom 1, 25-27). Aici nu este vorba numai de căderea imperiului roman, grec sau american, ci de modul folosirii libertății dată omului de la Dumnezeu: în loc să crească spre o viețuire în Hristos, se surpă în aceea a Antihristului. Nu întâmplător amploarea mișcării homosexualilor pentru acordarea unor nemaiauzite libertăți, pentru „căsătorirea” lor, acceptarea unei ciudate „familii” al cărei rod sunt viermii cei veșnici, pentru considerarea lor în societate și în fața oricăror legi ca fiind „normali”, se petrece în acest sfârșit de veac numit cu mândrie de discipolii diavolului: „New Age”.